

ГАЗЕТА ВЕРХОВНОЇ РАДИ УКРАЇНИ

Голос України

Допоки живі

«Лісова поляна» на сьомій лінії

СТОР. 8

Запитання читача

Коли говорять медики, музи мовчать?

СТОР. 13

Брати наші менші

Врятований лелека допомагає годувати кота і двох песиків

СТОР. 14

№ 31 (4781) СУБОТА, 20 ЛЮТОГО 2010 РОКУ WWW.GOLOS.COM.UA

І лише суд встановить істину

Фото Сергія КОВАЛЬЧУКА.

Вищий адміністративний суд учора розпочав розгляд скарги кандидата в Президенти Юлії Тимошенко на дії Центральної виборчої комісії щодо встановлення результатів виборів глави держави. Відкрив засідання суддя-доповідач із цієї справи Олександр Нечитайло. Нагадаємо, ВАСУ ухвалив рішення розглядати справу колегією суддів у складі всіх суддів Вищого адмінсуду, крім відсутніх із поважних причин.

СТОР. 3

ПАРЛАМЕНТСЬКА ХРОНІКА

Лікарям і педагогам не надали статусу держслужбовця

Ранкове засідання 19 лютого

Відповідні законопроекти парламентарії направили на повторне перше читання.

Після оголошення депутатських запитів Верховна Рада достроково припинила повноваження народного обранця Віктора Януковича (242 «за»). Як повідомив Голова Верховної Ради Володимир Литвин, лідер регіоналів звернувся із заявою про складання депутатських повноважень у зв'язку з його обранням Президентом, і відповідні документи було внесено до сесійної зали.

Після цього сесія розглянула зміни до деяких законів України (щодо надання статусу державного службовця медичним, педагогічним і науково-педагогічним працівникам).

СТОР. 2

Замість букваря за 40 гривень учням пропонують купити «рідер» за 300 доларів

Учора в Міністерстві освіти й науки України продемонстрували спеціалізований «рідер» — електронну книжку, на карті пам'яті якої можна зберігати підручники, посібники, словники тощо. Загалом усю літературу, необхідну для навчання школяреві.

Цей проект — спільне дітище Державного спеціалізованого видавництва «Освіта» і Міністерства освіти і науки України.

Директор видавництва «Освіта» Борис Максимець зазначив, що на сайті підприємства вже є 39 файлів електронних підручників для 7—9-х класів загальноосвітньої школи: «Це електронні копії паперових підручників, які діти зможуть читати за допомогою нового рідера». Вартість кожного файлу коливається в межах 10,20—10,50 гривні.

СТОР. 4

Суми добу прожили без води

Учора в Сумах було відключено водопостачання на всіх водозаборах обласного центру. Як передає УНІАН, з четверга в місті немає води через те, що на очисному колекторі прорвало засувку. За словами представників комунального підприємства «Міськводоканал», аварійні служби повинні були включити воду відразу після заміни несправної засувки діаметром 800 мм, однак на момент, коли верстався номер, це ще не зроблено. Тим часом у місті виникли проблеми: купити в продовольчих магазинах негазовану або газовану мінеральну воду проблематично.

ПОДІЇ

Літати стає небезпечно

Торік, порівняно з 2008 роком, смертність унаслідок авіакатастроф зросла на 36 відсотків. Такі дані вчора оприлюднила Міжнародна асоціація повітряного транспорту. В 2009 році було зареєстровано 685 жертв авіаінцидентів, тоді як у 2008-му — 502. Нагадаємо, що минулого року сталося три авіакатастрофи, які принесли найбільше жертв. Це аварія аеробуса А330, що летів із Бразилії до Франції; загибель єменського аеробуса А310, що впав в Індійський океан біля Коморських островів, і катастрофа Ту-154 в Ірані, **повідомляє РБК-Україна.**

В Армянську потрібно терміново ремонтувати колектор

В аварійному стані в Армянську перебуває міський самопливний колектор, термін експлуатації якого минув 30 років тому. Нерідко в місті через це бувають аварії. От і зараз унаслідок обвалу землі над каналізаційним колектором утворилася 10-метрова яма.

«Проблема в тому, що ми не можемо профінансувати ремонтні роботи», — сказав заступник міського голови Олександр Ворошилов. Він пояснив, що поки не прийнято державний бюджет, у тому числі й бюджет міста, влада не має права фінансувати капітальні витрати. «Незважаючи на те, що у фонді охорони навколишнього природного середовища кошти є, використовувати їх на капітальний ремонт до прийняття бюджету ми не зможемо», — наголосив чиновник. На його думку, на ліквідацію аварії необхідно близько 200 тисяч гривень, **інформує наш кримський власкор Георгій ВЕРВЕС.**

ПРОДОВЖЕННЯ ТЕМИ НА 6-Й СТОР.

Сучасні полігони прийдуть на зміну стихійним звалищам

Два нових полігони з переробки та поховання твердих побутових відходів буде споруджено в Донецькій області протягом найближчих двох років. Один об'єкт розташується поблизу обласного центру, другий — у Маріуполі. Всього область потребує близько десятка сучасних сміттєзвалищ. Проект будівництва регіонального полігону для Донецька, Макіївки, Ясинуватої та Ясинуватського району презентовано в обласній раді. Об'єкт займатиме понад 55 гектарів та зможе прийняти 11,4 мільйона тонн відходів протягом 19 років. Партнерами проекту виступають французькі компанії Sogreah та Carbonium.

СТОР. 4

КОРОТКО

■ Під час отримання хабара викрито суддю одного з районів Донецької області, яка вимагала та одержала 7 тисяч доларів США від підсудної у кримінальній справі за призначення покарання, не пов'язаного з позбавленням волі, та часткове зняття арешту на майно, яке підлягало конфіскації, **повідомляє наш власкор Ліна КУЩ.**

■ У рамках програми TACIS на Рівненській АЕС планують реалізувати проект з введення в дію комплексу з переробки твердих радіоактивних відходів, які виникають у процесі експлуатації станції, що дасть змогу РАЕС випускати контейнери з відходами згідно з вимогами МАГАТЕ і діючими у нашій країні нормами. Реалізація проекту намічена на початок 2012 року, його співфінансування взяли на себе Європейська комісія та РАЕС, **повідомляє наш власкор Олександра ЮРКОВА.**

В аеропорту Дніпропетровська побудують нову диспетчерську вишку вартістю 1,8 млн. грн.

ПІДСУМКИ ТИЖНЯ

Час зупинився. Пора шукати середину. Тобто істину

Хоча країна завмерла в очікуванні рішення Вищого адміністративного суду щодо оскарження Юлією Тимошенко результатів президентських виборів, повним ходом триває підготовка до інавгурації Віктора Януковича. А на печерських пагорбах вирують суперечки про долю парламентської коаліції, нового прем'єра та уряд.

Регіонали квапляться якнайшвидше взяти владу у свої руки: рішення про дату інавгурації новообраного президента — 25 лютого — розглядали першим питанням на початку пленарного тижня й проголосували за лічені хвилини. А розрекламований бютівцями проект постанови про скасування інавгурації 25 лютого навіть не розглядався. Вочевидь, тому що у самих бютівців із арифметикою все гаразд: як не крути, а жаданих 226 голосів було не назбирати.

Схоже, не вірить у можливість скасування інавгурації і Віктор Ющенко: свою останню пресконференцію на посаді глави держави він провів виважено й спокійно. А МЗС уже активно розсилає запрошення на церемонію керівникам усіх країн.

А ось із вирішенням решти питань, нерозривно пов'язаних зі зміною влади, — коаліції та уряду — поспіху нема. Офіційна версія — мовляв, спочатку Віктору Федоровичу треба перебратися на Банкову, а перемовини варто вести грунтовно і послідовно. Натомість опоненти біло-синіх стверджують, що коаліціада і прем'єріада зайшли в глухий кут. «Золота акція», яку традиційно приписували Блоку Литвина, перемістилася у фракцію «НУ—НС». Саме від неї наразі залежить, якого відтінку набуде нова коаліція, чи «воскресне» стара.

Голова Верховної Ради Володимир Литвин зажадав від фракцій, які нині входять до коаліції, у десятиденний термін надати щонайменше 226 підписів депутатів, що входять до складу парламентської більшості. Як заявив В. Литвин, якщо відповідних документів не буде, то доведеться говорити про формування нової коаліції або розпуск парламенту. Коаліція негайно скликала засідання ради, однак тактика подальших дій залишилася за сімома замками. Втім, можливо, і ховати нема чого. Після кількагодинного зібрання одні депутати від «НУ—НС» говорили, що тепер фракція «НУ—НС» відродиться, а коаліції з регіоналами ніколи не буде. Інші стверджували, що депутатам пропонують зваблиі посади, в тому числі й в уряді... Ю. Тимошенко. Справді, БЮТ обрав тактику боротися до останнього не лише за посаду Президента, а й прем'єра. Після зустрічі фракції «НУ—НС» з Ю. Тимошенко депутати в один голос говорили, що Юлія Володимирівна робитиме все можливе для того, аби фракція «НУ—НС» залишилася в чинній коаліції. А за словами колишнього члена Партії регіонів Тараса Чорновола, кількість прибічників коаліції у ПР у «НУ—НС» за останні дні скоротилася з 34 до 15.

Утім, у Партії регіонів не вірять у те, що коаліція збережеться в нинішньому вигляді, й обіцяють надати їй нове обличчя одразу після інавгурації.

Тим часом, допоки політики ведуть свою гру, правники вправляються в юридичній казуїстиці. Заступник голови ЦВК Андрій Магера, коментуючи рішення Вищого адміністративного суду про призупинення рішення ЦВК щодо встановлення результатів президентських виборів, звернув увагу і на те, що слово «рішення» треба розуміти в широкому сенсі. Адже постанови ЦВК не приймала. Тож, за словами А. Магери, цей факт не означає, що результати виборів скасовано чи визнано недійсними, легітимність виборів лише піддано сумнівам і «час зупинився».

Що ж, саме є можливість передихнути після бою і поритися в дрібних деталях, на яких базується велика політика, та пошукати «середину», в якій, як кажуть, і криється істина.

Юліана ШЕВЧУК.

Приклад налаштованості на практичну роботу

Голова Верховної Ради України Володимир Литвин у четвер взяв участь у церемонії інавгурації новообраного Президента Республіки Хорватія Іве Йосиповича **(на знімку)**.

Перед початком церемонії інавгурації відбулися зустрічі В. Литвина з Прем`єр-міністром Республіки Хорватія Ядранкою Косор; Державним секретарем міністерства закордонних справ Республіки Хорватія; колишнім Президентом Республіки Хорватія Степаном Месічем; з Президентами Республіки Македонія, Чеської Республіки, Республіки Болгарія; з керівниками парламентів Королівства Іспанія та Алжирської Народної Демократичної Республіки.

В інтерв`ю журналістам В. Литвин назвав особливістю церемонії інавгурації її «скромність». На його думку, «Україні варто було б взяти до уваги такий досвід, бо підстав для пишних заходів у нас немає», а також скористатися прикладом «толерантності та спадкоємності влади». Процедуру інавгурації новообраного Президента України, на думку керівника українського парламенту, треба використати «для демонстрації цивілізованості влади та її налаштованості на практичну роботу, а також спільної відповідальності та спільної провини за той стан, в якому опинилася країна».

Говорячи про інавгураційну промову Президента Хорватії, В. Литвин відзначив, що «ті проблеми та больові точки», на які вказав І. Йосипович, «можна визначити і як завдання і для української влади, української спільноти».

Під час зустрічі з новообраним Президентом Хорватії, яка відбулася після церемонії інавгурації, В. Литвин наголосив, що вищезазначена обставина свідчить про те, що у наших країн є багато спільного, а також гарні перспективи співробітництва.

В. Литвин та І. Йосипович обговорили основні напрямки двосторонньої співпраці, зокрема, у галузі енергетики, АПК, туризму та у культурно-гуманітарній сфері. Велику увагу сторони також приділили питанню візового режиму, зокрема, обговорили можливі шляхи розв'язання проблем, які існують у цій сфері.

Питання щодо візового режиму, серед іншого, обговорювалося і під час зустрічі Голови Верховної Ради України з Головою Хорватського Сабору (Парламенту) Лукою Бебичем. Особливо актуальним, на думку Л. Бебича, воно є з огляду на розвиток в Хорватії туристичної галузі і зростанню кількості українських громадян, які обирають для відпочинку цю країну.

У свою чергу, В. Литвин зазначив, що «наші громадяни відкрили для себе Хорватію в плані відпочинку, спільного бізнесу, і зараз дуже важливо, щоб Хорватія відкрила для себе Україну». Визначальну роль у цьому, на його думку, мають відігравати парламенти наших країн. Голова Верховної Ради України високо оцінив існуючий рівень співпраці між Верховною Радою України та Хорватським Сабором, що, на його думку, свідчить про прагнення громадян наших держав до поглиблення двосторонніх взаємин. У цьому контексті керівники парламентів наголосили, що парламенти мають «дати поштовх» і урядам, і президентам обох країн до практичної реалізації планів щодо поглиблення двосторонньої співпраці.

Прес-служба Верховної Ради України.

Фото Анастасії СИРОТКІНОЇ.

Лікарям і педагогам не надали статусу держслужбовця

ПАРЛАМЕНТСЬКА ХРОНІКА

Ранкове засідання 19 лютого

ПОЧАТОК НА 1-Й СТОР.

Представляючи документ, один з його авторів Олег Зарубінський наголосив, що нині бюджетні можливості не дозволяють значно підвищити розмір заробітної плати працівникам освітньої сфери та сфери охорони здоров'я. Але, зважаючи на загрозливу ситуацію в цих галузях, небажання молодих спеціалістів працювати за спеціальністю, держава має знайти можливість їх заохотити.

«Медики і педагоги в дореволюційній Росії краще були захищені, ніж нині», — пояснив народний депутат свою ініціативу. Крім того, за його словами, у скандинавських країнах статус держслужбовця є нормою. В країнах Євросоюзу цей статус мають від 14 до 30 відсотків працездатного населення, а в Україні — лише 4,5.

За розрахунками, наданими Міністерством праці та соціальної політики і Пенсійним фондом України, додаткові витрати на реалізацію законопроекту становитимуть близько 3 млрд. грн. на рік.

Однак цей законопроект розкритикував Юрій Прокопчук (БЮТ). Він переконаний: документ обмежуватиме права медиків і педагогів і «переверне всю державну службу». Народний депутат представив власні зміни до законодавчих актів (стосовно розширення соціальних гарантій працівників закладів охорони здоров'я, навчальних закладів та установ освіти державної форми власності). Основне завдання документа — підвищити рівень матеріального забезпечення та розширення соціальних гарантій медичних, фармацевтичних, педагогічних і науково-педагогічних працівників, оплата праці яких здійснюється з державного бюджету України. Ціна питання — 100-150 млн. грн. на рік, що становить менш ніж 0,1% від загального обсягу бюджетних видатків у другому півріччі 2010 року.

Фото Сергія КОВАЛЬЧУКА.

Сергій Тітенко, Сергій Тулуб, Микола Комар, Дмитро Табачник.

Комітет з питань державного будівництва та місцевого самоврядування, висновки якого оприлюднила перший заступник голови Ольга Бондар, рекомендував направити обидва законопроекти на доопрацювання. А найкращий варіант, наголосила вона, передбачити пенсію для освітян і педагогів не менше 80 відсотків від заробітної плати.

Не в захопленні від обох законопроектів був заступник міністра фінансів Володимир Матвійчук. За його підрахунками, ухвалення першого закону коштувало б бюджету близько 30 мільярдів, а другого — 7 мільярдів. «Неінфляційних джерел фінансування цього закону ні в цьому, ні в наступному році не буде», — попередив він і повідомив, що виконання закону про підвищення соцстандартів коштувати-ме 100 мільярдів гривень. «Якщо обманювати людей, то він коштуватиме зовсім не ту суму», — додав він.

У відповідь Голова Верховної Ради спитав, де бюджет на 2010 рік? «Внесіть, будь ласка, бюджет до Верховної Ради і ми його поставимо на голосування, щоб підтвердити, чи є коаліція», — зазначив Володимир Литвин. Крім того, глава парламенту переконаний, що представник уряду мав виступити із відповідною заявою відносно проекту закону про статус державних службовців в період передвиборної кампанії. «Треба вести чесну і відкриту розмову з людьми»,— наголосив Володимир Литвин. Глава парламенту закликав провести серйозний діалог, аби визначити: що належить зробити можновладцям, щоб вчитель і медик мали відповідну увагу з боку держави .

Однак жоден із законопроектів не набрав достатньої кількості голосів, і народні обранці направили їх на повторне перше читання.

На початку ранкового засідання Голова Верховної Ради Володимир Литвин від імені депутатського корпусу привітав своїх колег Ольгу Боднар і Олександра Сочка з днем народження.

Після перерви депутати відхилили законопроект про повернення майна базових галузей народного господарства, що перебуває у власності громадян і юридичних осіб, у власність держави (націоналізацію) і перейшли до різного.

Наталя ДАВИЧ.

Земні проблеми космічної галузі

Вечірнє засідання 18 лютого

Верховна Рада ухвалила в першому читанні законопроект про внесення змін до Закону «Про космічну діяльність». Як зазначив генеральний директор Національного космічного агентства Олександр Зінченко, ці зміни покликані вдосконалити державне регулювання та управління у сфері космічної діяльності, а також дозволять забезпечити сприятливіші умови для розширення взаємовигідного міжнародного співробітництва у сфері використання космічного простору в мирних цілях. Зокрема, в умовах недостатнього бюджетного фінансування вони сприятимуть широкому залученню інвестицій та кредитних ресурсів у космічну галузь. Як сказав під час обговорення народний депутат Олег Зарубінський, хоча законопроект стосується космічної діяльності, «проте йдеться у ньому абсолютно про земні речі, й це добре, що про земні речі, тому що в Україні є не так багато конкурентоспроможних у світовому масштабі галузей нашої промисловості, й космічна належить якраз до цих». З цією думкою погодилися 357 народних депутатів.

Також у першому читанні ухвалено законопроект про внесення змін до деяких законодавчих актів у сфері перевезення небезпечних вантажів внутрішніми водними шляхами. Ухвалення цих змін продиктоване необхідністю привести вітчизняне законодавство у відповідність до Європейської угоди про міжнародне перевезення небезпечних вантажів внутрішніми водними шляхами.

Парламентарії прийняли за основу законопроект про внесення змін до Закону «Про автомобільні дороги», які стосуються отримання дозволу на розташування об'єктів дорожнього сервісу. За словами заступника міністра транспорту та зв'язку Петра Кравчука, сьогодні суб'єкти господарської діяльності не можуть отримати необхідних дозволів на розміщення готелів, кемпінгів, торговельних пунктів, пунктів медичної і технічної евакуаційної допомоги та інших об'єктів, які розміщуються на землях дорожнього господарства або потребують їх використання для заїзду та виїзду на автомобільну дорогу. Тож включення їх до складу об'єктів дорожнього сервісу дозволить розв'язати цю проблему та створить умови для розвитку придорожньої інфраструктури з надання послуг учасникам дорожнього руху.

Далі в першому читанні схвалено законопроект про внесення змін до деяких законодавчих актів України щодо обігу векселів.

Насамкінець парламентарії прийняли за основу законопроект про внесення змін до Закону «Про статус ветеранів війни, гарантії їх соціального захисту», які передбачають першочергове забезпечення автомобілями інвалідів війни з числа осіб, які брали безпосередню участь у бойових діях під час Великої Вітчизняної війни та війни з Японією та які відповідно до законодавства забезпечуються автомобілями безплатно.

Сергій ЛАВРЕНЮК.

І лише суд встановить істину

ПОЧАТОК НА 1-Й СТОР.

У своєму позові Ю. Тимошенко просить суд визнати протиправними дії Центральної виборчої комісії стосовно встановлення та оголошення результатів повторного голосування з виборів Президента України 7 лютого 2010 року; визнати незаконною бездіяльність ЦВК щодо неприйняття всіх передбачених чинним законодавством заходів зі встановлення дійсного волевиявлення виборців під час повторного голосування на президентських виборах; визнати недійсним та таким, що виключає можливість достовірно встановити результати волевиявлення виборців, протокол ЦВК від 14 лютого

2010 року про результати повторного голосування на виборах Президента України; зобов'язати ЦВК призначити повторне голосування з виборів глави держави на третю неділю після дня вступу рішення суду в законну силу та зобов'язати ЦВК забезпечити проведення повторного голосування на підставі та в порядку, визначеному Законом «Про вибори Президента України».

Сторону відповідача представляли члени Центрвиборчкому Михайло Охендовський, Тетяна Лукаш і Тамара Астахова. Тре-

тю сторону — Віктора Януковича — група народних депутатів, зокрема, Перший заступник Голови Верховної Ради **Олександр ЛАВРИНОВИЧ (на знімку вгорі)** та адвокат Андрій Федур.

На початку судового засідання представник Ю. Тимошенко Андрій Портнов заявив клопотання про надання дозволу ЗМІ на здійснення прямої трансляції та проведення фото- і відеозйомки. Представники відповідача залишили це клопотання на розгляд суду. Натомість адвокат Андрій Федур заперечив проти здійснення прямої трансляції. Свою позицію третя сторона обґрунтувала нормами Кодексу про адміністративне судочинство.

«Коли йде судовий процес, то свідок, який буде допитуватися судом, не повинен знати, що відбувається у залі засідань. І тому він видаляється із зали засідань. А коли йде пряма трансляція, то цієї норми дотриматися неможливо», — зауважив О. Лавринович.

Після наради суддів у дорадчій кімнаті Вищий адмінсуд заборонив здійснення прямої трансляції судового засідання. Головуючий повідомив також, що суд частково задовольнив клопотання **Андрія ПОРТНОВА (на знімку ліворуч)** і дозволив присутнім особам здійснювати відео- і фотозйомку. Водночас суд дозволив трансляцію у прямому ефірі оголошення судового рішення.

На момент здачі номера свого рішення ВАСУ ще не виніс.

Олена РОМАШКІНА.
Фото Сергія КОВАЛЬЧУКА.

ПОСТАНОВА
ВЕРХОВНОЇ РАДИ УКРАЇНИ

Про дострокове припинення повноважень народного депутата України Януковича В. Ф.

Відповідно до пункту 1 частини другої статті 81 Конституції України Верховна Рада України постановляє:

Припинити достроково повноваження народного депутата України Януковича Віктора Федоровича, обраного в багатомандатному загальнодержавному виборчому окрузі, Партія регіонів, у зв'язку з особистою заявою про складення ним депутатських повноважень.

Голова Верховної Ради України
В. ЛИТВИН.

м. Київ,
19 лютого 2010 року.
№ 1921-VI.

Делегація місії спостереження ознайомила ЦВК з попередніми висновками спостерігачів

18 лютого голова Центральної виборчої комісії Володимир Шаповал зустрівся з главою місії спостереження Бюро з демократичних інститутів і прав людини (БДІПЛ) ОБСЄ Послом Гайді Таліавіні, її заступником Гаральдом Єпсеном та аналітиком виборчого процесу Раулем Мурешаном.

Пані Посол особливо відзначила конструктивний та плідний характер співробітництва місії. На цей період, повідомила вона, спостерігачі від місії вже проаналізували перебіг виборів у тих регіонах, де вони працювали, подали свої зауваження й пропозиції, більшість з них уже повернулись до своїх країн. Підготовлена заява міжнародної місії про попередні результати та висновки, яку гості запропонували увазі Центральної виборчої комісії. Але, зазначила Гайді Таліавіні, з метою більшої об'єктивності та конструктивності наступного підсумкового звіту члени місії хотіли б з'ясувати окремі аспекти проведення повторного голосування, а також особливості судового оскарження протоколу комісії про результати виборів Президента України.

Володимир Шаповал у свою чергу дав високу оцінку діяльності місії спостереження БДІПЛ ОБСЄ, як і інститутові міжнародних спостерігачів загалом. Він відзначив, що позиція міжнародних спостерігачів щодо організації проведення виборів Президента України 2010 року й роботи виборчих комісій усіх рівнів є важливою як для організаторів виборів, так і для політиків, оскільки висловлені оцінки не дають підстав для звинувачень як у бездіяльності, так і в спробах масштабних фальсифікацій чи інших дій подібного характеру.

Голова ЦВК на їх прохання більш детально поінформував про статистичні показники голосування виборців за межами виборчих дільниць (так зване голосування вдома), а також включення громадян до списків виборців напередодні та в день повторного голосування. Окремою темою розмови стали скарги і звернення громадян у ході виборчого процесу, судові рішення щодо підсумків повторного голосування на низці виборчих дільниць, наявність та обґрунтування підстав для оголошення Центральною виборчою комісією 14 лютого результатів виборів Президента України.

Відділ взаємодії зі ЗМІ секретаріату комісії.

Кожен захищає свій вибір

Війни не буде. Але через боротьбу за мир каменя на камені не залишиться

РЕПОРТАЖ

Цей старий анекдот згадався тільки-но я вийшла учора вранці зі столичного метро «Арсенальна». Увагу навіть найбайдужіших ще здалеку привертали темно-сині намети (не менше двох десятків). Вони вишикувалися струнким рядочком вздовж заводу «Арсенал» аж до вулиці Московської, де розташоване приміщення Вищого адміністративного суду України. У кожнім — по два кремезних суворих чолов'яги у дощовиках із символікою Партії регіонів. Між собою не розмовляють, від місця чергування не відходять, струнко стоять в один ряд... Одне слово, пильнують. Чомусь мимоволі згадалися орки із повісті Джона Толкієна «Володар кілець» — вигадана раса воїнів. Але навіть після того, як фантазію відкинула, стійка асоціація залишилася — усіх бажаючих потрапити на суд зустрічає військо. Можливо, не надто муштроване, а від цього не зовсім кероване, але військо.

Щоправда, слід віддати належне — дебелі здоровані видавалися доволі сумирними і тихими. Тож те, що охоронців поряд було не так уже й багато, не викликало жодної тривоги і навіть додало упевненості — все пройде мирно. Підігріта цим, спробувала налагодити контакт із мітингувальниками. У нас відбувся приблизно такий діалог.

— Хлопці, а чому ви тут стоїте?
— А чому ви тут ходите із блокнотом?
— Це моя робота. Я журналіст, я так працюю.
— То сховайте це все. Тут вам все одно ніхто нічого не скаже.
— Чому ви не хочете розповісти, для чого тут зібралися?
— Наречених чекаємо!
— А чому разом із вами немає жодної дівчини?
— А у вас подружки є, чи ви одна на всіх будете?
— У мене є на тільки подружки, а й друзі, — відрізала я і щодуху помчала у гурт, де зібралися журналісти. Бо хоч розмова і була досить ввічливою, на «Ви», в оточенні двометрових синіх дощовиків мені було якось ніяково.

Серед колег по перу стало спокійніше. Вони чатували біля входу, відстежуючи, хто сюди прибуває. Близько опів на одинадцяту підвезли скриньки із судовими справами. Без жодного напруження сюди поступово підтягувалися народні депутати від обох політичних сил та представники ЦВК.

Слід зауважити, що прихильники БЮТу на фоні регіоналів були майже непомітні. Можна були б подумати, що їх взагалі немає, якби не тіточка та дядечко, які затесалися поміж журналістів і на чім світ стоїть лаяли Януковича, паралельно виспівуючи осанну Тимошенко.

Юлія Тимошенко пропливла живим коридором із народних депутатів, які представляють її фракцію в парламенті, під гул «Ганьба!».

Тільки-но двері суду за Прем'єр-міністром зачинилися, певна напруга на вулиці вщухла. Синьо-білі ряди поріділи і я нарешті побачила прихильників БЮТ. Вони тулилися обабіч. Здебільшого це були літні чоловіки і жінки під синьо-жовтими стягами. «Чому вас так мало?», — цікавлюся в однієї жінки. «Та ж люди по роботах, на навчанні. От тільки пенсіонери й змогли прийти підтримати нашого лідера», — пояснює Олена Валентинівна. У цьому таборі мітингувальників чітко знали, за що стоять: «Наполягаємо на перерахунку голосів». Поцікавилась у своєї співрозмовниці, як їй поруч з опонентами, адже табори практично злилися, не було навіть відгороджувальних турнікетів. «Дуже добре, — відповіла вона. — Вони абсолютно нормальні, виховані хлопці. Нас не ображають, їх просто змусили сюди прийти».

Надія СМІЯН.

ОФІЦІЙНО

ПОСТАНОВА ВЕРХОВНОЇ РАДИ УКРАЇНИ

Про внесення змін до Постанови Верховної Ради України «Про невідкладні заходи щодо збереження цілісності лікувального комплексу Української дитячої спеціалізованої лікарні «Охматдит»

Верховна Рада України **постановляє**:

Внести зміни до Постанови Верховної Ради України «Про невідкладні заходи щодо збереження цілісності лікувального комплексу Української дитячої спеціалізованої лікарні «Охматдит» (Відомості Верховної Ради України, 2005 р., № 23, ст. 325), виклавши її в такій редакції:

ПОСТАНОВА ВЕРХОВНОЇ РАДИ УКРАЇНИ

Про забезпечення належного функціонування та цілісності лікувального комплексу Національної дитячої спеціалізованої лікарні «Охматдит»

З метою збереження належного функціонування та цілісності майнового комплексу Національної дитячої спеціалізованої лікарні «Охматдит» Верховна Рада України **постановляє**:

1. Кабінету Міністрів України:

заборонити будь-яке відчуження майна, приватизацію приміщень та обладнання лікарні, а також земельної ділянки, що належить Національній дитячій спеціалізованій лікарні «Охматдит» (далі - НДСЛ «Охматдит»);

дозволити оренду приміщень лікарні тільки за умови забезпечення безпосередніх потреб НДСЛ «Охматдит»;

виділити додатково у поточному році 11 млн гривень бюджетних коштів на розвиток матеріальної бази НДСЛ «Охматдит»;

щорічно починаючи з 2010 року забезпечити під час розроблення проектів Державного бюджету України на відповідний рік видатки для фінансування у повному обсязі потреб НДСЛ «Охматдит»;

розробити загальнодержавну цільову програму розвитку НДСЛ «Охматдит» на 2010-2015 роки, передбачивши її відповідне фінансування та заходи з удосконалення матеріально-технічної бази закладу, у першу чергу референс-лабораторії з діагностики онкологічних захворювань, а також розвиток його інфраструктури, зокрема реконструкцію і капітальний ремонт приміщень та споруд лікарні, будівництво на території лікарні сучасного лікувально-діагностичного корпусу, будівництво житлового будинку та гуртожитку для надання службового житла співробітникам лікарні;

забезпечити інформування Верховної Ради України про хід виконання цієї Постанови у грудні 2010 року та у подальшому інформувати щорічно.

2. Рекомендувати Міністерству охорони здоров'я України:

забезпечити в установленому порядку укомплектування лікарських посад НДСЛ «Охматдит» за рахунок випускників Національного медичного університету імені О. О. Богомольця та інших вищих медичних навчальних закладів;

проаналізувати доступність для дітей спеціалізованої медичної допомоги на базі НДСЛ «Охматдит» та за результатами проведеного аналізу вжити заходів щодо оптимізації ліжкового фонду лікарні;

вжити заходів з метою недопущення скорочення ліжкового фонду НДСЛ «Охматдит».

3. Рекомендувати Київській обласній державній адміністрації, Київській міській державній адміністрації відповідно вжити заходів щодо забезпечення НДСЛ «Охматдит» фахівцями середнього медичного персоналу.

4. Контроль за виконанням цієї Постанови покласти на Комітет Верховної Ради України з питань охорони здоров'я.

5. Ця Постанова набирає чинності з дня її прийняття».

Голова Верховної Ради України В. ЛИТВИН.

м. Київ, 9 лютого 2010 року.
№ 1859-VI.

ПОСТАНОВА ВЕРХОВНОЇ РАДИ УКРАЇНИ

Про визнання такою, що втратила чинність, Постанови Верховної Ради України «Про призначення чергових виборів депутатів місцевих рад та сільських, селищних, міських голів у 2010 році»

Верховна Рада України **постановляє**:

1. Визнати такою, що втратила чинність, Постанову Верховної Ради України «Про призначення чергових виборів депутатів місцевих рад та сільських, селищних, міських голів у 2010 році» від 20 жовтня 2009 року № 1648-VI.

2. Комітету Верховної Ради України з питань державного будівництва та місцевого самоврядування невідкладно внести відповідні пропозиції у зв'язку з рішенням Конституційного Суду України від 4 червня 2009 року № 13-рп/2009 у справі за конституційним поданням Київської міської ради щодо офіційного тлумачення положень частин першої, другої статті 141 Конституції України, а також внести на розгляд Верховної Ради України законопроект щодо зміни виборчої системи на місцевих виборах.

3. Ця Постанова набирає чинності з дня її опублікування.

Голова Верховної Ради України В. ЛИТВИН.

м. Київ, 16 лютого 2010 року.
№ 1889-VI.

Державний комітет ветеринарної медицини України заборонив ввезення в Україну коней і сировини з них з території Республіки Гана, також свиней і сировини з них з територій Гватемали і Росії, *повідомляє прес–служба комітету*

У січні цього року до зведеного бюджету надійшло 11440,6 мільярда гривень податкових платежів, що на 30% (2634,2 млрд. грн.) більше, ніж торік, *повідомив голова Державної податкової адміністрації України Сергій БУРЯК*

КИЇВ

Замість букваря за 40 гривень учням пропонують купити «рідер» за 300 доларів

ПОЧАТОК НА 1-Й СТОР.

Кожен школяр, що користуватиметься новим пристроєм, зможе зберігати в карті пам'яті до 10 000 підручників, користуватися словниками ABBYY Lingvo, одночасно читати й перекладати іншомовні тексти, наголошує Міністерство освіти й науки України.

Подібний пристрій здатен зменшити витрати міністерства на друк навчальної літератури. Нині борг тільки державному спеціалізованому видавництву «Освіта» становить 2,1 мільйона гривень. А оскільки без підручників школярі одержувати знання не зможуть, це й стало поштовхом для створення їх першої у світі електронної версії. «Раніше в Європі й Азії намагалися запровадити навчання за електронними книжками, але відмовилися від цієї ідеї, бо їхні екрани не були безпечними для дитячого зору. Але ми виправили цю проблему...» — заявив Максимець.

ОДЕСЬКА ОБЛАСТЬ

«Народной трибуне» — 90!

Одне з найстаріших видань України — районна газета «Народная трибуна», що виходить у місті Балта, відзначає 90-літній ювілей. Перший її номер вийшов 18 лютого 1920 року під назвою «Известия Балтского уездного революционного комитета». У створенні газети брали участь письменник Валентин Катаєв, лауреат державної премії України імені Т. Г. Шевченка Кость Гордієнко, автор відомого роману «Голгофа» Олесь Королевич (Лесь Гомін). Сьогодні «Народная трибуна» — це балтська міськрайонна газета. Авторитет її серед читачів незаперечний — газеті вірять, на неї сподіваються, її із задоволенням читають у районі й самій Балті.

В'ячеслав ВОРОНКОВ.

РІВНЕ

Читають «Пересопницьке Євангеліє»

В обласному Краєзнавчому музеї проходять читання на тему: «Пересопницьке Євангеліє» — символ української духовності», приурочені до Дня рідної мови. Цим продовжується цикл заходів, присвячених українській Першокнизі. Читання знайомлять громадськість міста й області з перлиною української писемної культури, першим відомим перекладом канонічного євангельського тексту українською літературно-писемною мовою, що стала національною святинею нашої незалежної держави, на якій присягають Президенти України. Провідні науковці університетів Рівного та музею виступають з доповідями, в яких піднімаються історичні, мовознавчі, художньо-мистецькі аспекти вивчення унікальної української книги.

Олександра ЮРКОВА.

Сучасні полігони прийдуть на зміну стихійним звалищам

ПОЧАТОК НА 1-Й СТОР.

Раніше в рамках реалізації стратегічного плану управління твердими побутовими відходами в області було збудовано сміттєсортувальний завод у Краматорську, підприємство з переробки поліетилену у Слов'янську, запущено першу чергу регіонального полігона твердих побутових відходів на півночі області. Загалом на Донеччині щороку утворюється 6 мільйонів кубометрів побутових відходів. Сьогодні такого сміття накопичилося 400 мільйонів кубометрів. Вирішення проблеми потребує не лише значних фінансових ресурсів, а й нових нестандартних підходів. Іноземні фахівці, залучені до розробки проекту, порадили максимально вилучати ті компоненти відходів, які можна використовувати повторно. Для цього потрібно впроваджувати роздільне збирання сміття. Решту відходів планується поховати на спеціально обладнаних територіях.

Розрахунки засвідчили, що оптимальний варіант для області — 10—12 регіональних полігонів потужністю від 50 до 200 тисяч тонн відходів на рік. Такі об'єкти відповідатимуть усім санітарно-екологічним нормам та забезпечуватимуть максимальний захист навколишнього середовища. В області сподіваються, що виконання програми приведе до закриття більш як 300 діючих звалищ, які інтенсивно забруднюють навколишнє середовище.

«Реалізація цього проекту дуже важлива для регіону, адже це — інвестиції в екологію, — зазначив голова Донецької обласної ради Анатолій Близнюк. — Спочатку спільними зусиллями ми покладемо початок цивілізованому поводженню з побутовими відходами, а потім це повинно стати чиїмось бізнесом. Паралельно працюватимемо з громадськістю, якій потрібно пояснити, що сміття має вивозитися за певною економічно обгрунтованою ціною. А тих, хто викидатиме, куди їм заманеться, ми каратимемо. Зрештою з допомогою наших французьких партнерів ми систематизуємо процес і з часом ліквідуємо стихійні звалища». Керівник області звернувся до представників санітарно-епідемічної станції та управління охорони навколишнього природного середовища із закликом посилити заходи стосовно міст і районів, на території яких перебувають стихійні звалища і де не дотримуються санітарних норм. На думку А. Близнюка, це підштовхне керівників громад активно включатися в роботу.

Ліна КУЩ.

Донецька область.

Мал. Олексія КУСТОВСЬКОГО.

Населення задихається від вугільного пилу

Мешканці селища Новосімейкиного Краснодонського району просять владу звернути увагу на критичну екологічну ситуацію на їхній території. Через рекультивацію терикона, який горить, селище просто задихається.

Роботи з ліквідації недіючого терикона на шахти «Оріхівська» ВАТ «Краснодонвугілля» повинні були розпочатися ще торік, однак через низку причин їх затримали, за що підприємству нарахували великі штрафи. Сьогодні ВАТ надолужує згаяне. Роботи проводяться з початку року й швидкими темпами. Східні вітри несуть вугільний пил просто на Новосімейкине, що розташоване менш як за два кілометри. Населення скаржиться на те, що через пил всі будинки в селищі стали чорними, а головне — в багатьох людей почалися проблеми зі здоров'ям, спостерігається загибель тварин. Жителі провели збори, на які запросили представників організації, котра займається рекультивацією терикона. Ті пообіцяли ситуацію виправити, однак змін на краще не сталося.

Алла АНТІПОВА.

Луганська область.

Військові льотчики приміряють нові однострої

У штабі Повітряних сил ЗС України, що дислокується у Вінниці, представили нову форму для військових льотчиків і техніків. Представлені зразки, виготовлені однією з фірм—розробників одягу, сподобались і кроєм, і кольором, однак військові не схвалили їх.

— Запропоноване обмундирування видалося не зовсім практичним, — каже офіцер медіа-центру Повітряних сил ЗС України Юрій Ігнат. — А це для військових дуже важливий аргумент. Нова форма повинна бути не тільки сучасною, щоб військові виглядали у ній пристойно, а й відповідати всім загальнотехнічним вимогам. Останнього якраз не вистачало у запропонованих зразках.

На нараді обговорили кожну деталь — від матеріалу до гудзиків — і передали свої пропозиції потенційним розробникам. За попередніми розрахунками, новий комплект обмундирування для льотчика обійдеться приблизно у п'ять тисяч гривень, для техніка — наполовину дешевше. Як швидко переводитимуть авіаторів в нові однострої, залежатиме від фінансування проекту військовим відомством.

Віктор СКРИПНИК.

Вінниця.

Лимони справжні, а митні документи — фальшиві

Житомирська митниця порушила кримінальну справу, пов'язану з ввезенням в Україну гранатів і лимонів. Підприємство, що здійснювало цю операцію, подало документи, згідно з якими вартість товару становила трохи більше 21 тисячі доларів. Перевіряючи достовірність цього, українські митники направили запит своїм турецьким колегам. Виявилося, що документи підроблені: насправді відправлені турецькою фірмою гранати й лимони коштували більше 100 тисяч доларів.

Олексій КАВУН.

Свято козацького прапора

Навчально–виховний комплекс «Запорізька Січ» не лише дає загальну середню освіту хлопцям та дівчатам, тут гартують майбутніх офіцерів служби цивільного захисту населення. Ось уже дев'ять років заклад гідно підтверджує звання базової школи ГУ МНС у Запорізькій області.

І ось в «Запорізькій Січі» народилася ще одна патріотична традиція — свято козацького прапора.

Цього навчального року для п'ятикласників запровадили спецкурс «Фізична культура з елементами козацького бойового мистецтва «Спас». У Запоріжжі є кому передати молоді техніку національного рукопашного бою, бо тут багато років працює спеціалізована дитячо-юнацька спортивна школа, базуються керівні органи національної спортивної федерації «Спасу». Тож і виник задум вручити юним козачатам хоругву, ескіз якої розробила народна майстриня, заслужена вчителька України Валентина Харлова, а вишила мама учня Наталія Грицай.

Прапор урочисто освятили в храмі Покрови Пресвятої Богородиці і рівноапостольної Ніни. А в стінах навчального закладу відбулося свято, під час якого юні хортичани поклялися на вірність Україні.

За словами директора навчально-виховного комплексу «Запорізька Січ» Ганни Тихомирової, введення спортивного спецкурсу з елементами козацького бойового мистецтва є дуже важливою умовою для формування патріота.

Микола МАНЬКО.

На знімку: під час освячення хоругви козацького класу.

Фото прес-служби ГУ МНС України в Запорізькій області.

Суд почав слухати «справу Бандери»

Позов про визнання незаконним та скасування указу Президента України Віктора Ющенка про присвоєння Степану Бандері звання «Герой України» почав розглядати Донецький окружний адміністративний суд. Автором позову став юрист Володимир Оленцевич, який і раніше також оскаржував дії перших осіб держави. Представник Президента до суду не прибув, а сторона відповідача надіслала свої заперечення і прохання розглянути позов без присутності відповідача. Позивач попросив визнати указ Президента незаконним та скасувати його. «Згідно із Законом України «Про державні нагороди України», звання «Герой України» присвоюється лише громадянам України, а Бандера ним не був, — заявив Оленцевич. — Крім того, Віктор Ющенко не мав права нагороджувати Бандеру Орденом Держави, оскільки цей орден присвоюється Герою України за видатні трудові досягнення. А цих досягнень у Бандери не було».

У запереченнях протилежної сторони вимоги позивача названі необгрунтованими. Колегія суддів вирішила затребувати документи, які затверджуються Президентом України для присвоєння звання «Герой України», та оголосила перерву у слуханні справи. Наступне засідання відбудеться наприкінці березня.

Вл. інф.

ФОТОФАКТ

Команда шахтарів-альпіністів, яка в грудні 2010 року підкорюватиме найвищу крижану вершину в Антарктиді, приступила до тренувань на Зуївському скеледромі.

Фото Ігоря ТКАЧЕНКА (Укрінформ).

РОЗДАЧА СЛОНІВ

«Хто краще критикував, тому — героя...»

Вручення державних нагород у нашій країні традиційно буває приурочене до якої-небудь події, державного або професійного свята, що обов'язково вказувалося в шапці президентського указу. Зокрема, на Банковій масова роздача нагород, посад від Президента, котрий залишає свій пост, відбулася в День Соборності. Однак цього тижня такий захід відбувся взагалі без жодного приводу. Вочевидь, Віктор Ющенко ще віддячив не всім корисним людям.

Інакше склад запрошених і не назвеш. Головна подія — присвоєння звання Героя України члену Української Гельсінської групи Іванові Сокульському (посмертно) і народному депутатові Григорію Омельченку. Останнього президент нагородив за «значний особистий внесок в утвердження незалежної української держави, самовіддане відстоювання конституційних прав і свобод громадян, багаторічну законодавчу й громадсько-політичну діяльність»...

«Я вважаю, що Україна, якщо вона справді хоче будувати демократію за західним зразком, повинна відмовитися від геройських звань... як рудимента радянської системи», — вважає перший Президент України Леонід Кравчук: «При Президенті Вікторі Андрійовичі Ющенку героїв стали давати всім навіть за те.., хто критикував Тимошенко. Хто краще критикував, тому — героя...».

М'яко кажучи, подив, якщо не сказати шок, викликає нагородження глави НБУ Володимира Стельмаха, першого заступника голови Київської міськдержадміністрації Анатолія Голубченка, а також глави СБУ Валентина Наливайченка. Вочевидь, валютні перегони й «заморожені депозити» у якийсь дивний спосіб не завдали збитків сімейному бюджетові Президента України Віктора Ющенка, та й стан вулиць Києва йому здається чудовим. Адже він уже не може їх зрівняти, скажімо, з варшавськими. І, попри все, він певен, що європейська столиця повинна мати такий вигляд, як гірськолижний курорт Буковель...

Як вважають експерти, для підписання указів про вручення ордена Ярослава Мудрого різних ступенів, що і був вручений всім цим людям, необхідне подання держкомісії з питань державних нагород і геральдики, прийняте таємним голосуванням двома третинами голосів (ст.14 указу Президента №766/95). Тим часом, у держкомісії стверджують, що не приймали рішення щодо осіб, які одержали нагороди 18 лютого. І взагалі останній раз засідали минулої осені.

А кому потрібна комісія, хтось зі членів якої може згадати, що голові Нацбанку вітчизняні і міжнародні експерти неодноразово дорікали за дії, які посилили економічну кризу в країні. До того ж саме при цьому голові Нацбанку довіру людей до банківської системи, що завойовувалося протягом десяти років, було втрачено одразу. Зате є конституційне право Президента нагороджувати всіх тих, кого він вважає гідними нагород.

І, нарешті, пан Голубченко, якому належить фраза: «Черновецький — як Лукашенко: буде працювати стільки, скільки захоче». Думаю, більшість киян із задоволенням нагородили б цього члена команди нашого улюбленого градоначальника. От тільки не орденом, а лопатою й ломом. І відправили б прибирати сніг. Увесь? Увесь!

Яна СТАДІЛЬНА.

Наш кордон збираються перенести

Найближчим часом держкордон між Україною й Молдовою може бути змінено. Про це в Одесі під час зустрічі керівників служб безпеки двох країн заявив керівник служби інформації й безпеки Молдови Георге Міхай.

За його словами, ділянка автотраси Одеса—Рені завдовжки 7,7 кілометра в районі молдавського села Паланка, де в цей час перебуває прикордонний КПП, відійде до України. Ця ділянка дороги була передана в експлуатацію й під юрисдикцію України згідно з додатковим протоколом до договору між Україною й Молдовою про державний кордон, підписаним 18 серпня 1999 року.

В'ячеслав ВОРОНКОВ.
Одеська область.

Підняв уночі сусідів, щоб допомогли затримати злодіїв

Чотирьох злодіїв затримали жителі села Канава, що в Тиврівському районі на Вінниччині.

Прокинувшись вночі, один із сельчан звернув увагу на миготіння світла у будинку дачників. У цьому помешканні господарі з'являлися тільки на вихідні. На початку лютого у ньому вже нишпорили злодії. Чоловік телефоном скликав іще чотирьох сусідів. Разом вирушили на затримання крадіїв. Підперли вхідні двері і не випускали їх до приїзду міліції. Щоб налякати непроханих гостей, один із селян вистрелив у повітря з мисливської рушниці, яку прихопив з собою. Троє з чотирьох затриманих раніше відбували покарання за крадіжки. Всі вони з сусіднього Немирівського району. За словами начальника Тиврівського райвідділ міліції Руслана Благуна, правоохоронці перевіряють їхню причетність до скоєння інших злочинів. Після цього буде вирішено питання про можливе порушення кримінальної справи. Підполковник Благун пригадав випадок, коли перехожі так само затримали злодіїв, які «господарювали» в одному з магазинів. Зв'язали їх мотузкою і не відпускали до приїзду міліції.

Віктор СКРИПНИК.

Постріли біля Радомишля

Завтра біля села Леніного Радомишльського району Житомирщини відбудеться патріотична акція «Бойові дії 1944 року з визволення Правобережної України». Молодіжна громадська організація «Червона зірка» присвятила цей захід Дню захисника Вітчизни. Мета — реалістично відтворити бої Червоної Армії з метою вшанування пам'яті загиблих.

Зимою 1943—1944 років наші війська успішно провели серію бойових операцій, в результаті яких було визволено більшу частину Правобережної України. Тоді відбулась і знаменита Корсунь-Шевченківська битва. А початок переможній ході було покладено саме тут, у місцях найкровопролитніших боїв, що мають тепер назву «Рубіж мужності» і позначені пам'ятниками.

Олексій КАВУН.
Житомирська область.

Форум, присвячений 65-річчю Ялтинської конференції, триває в Криму

Учені, громадські діячі й представники дипломатичних кіл України, Росії, Великобританії та інших країн Європи обговорюють на міжнародній конференції, що відкрилася в Лівадійському палаці на околиці Ялти, результати Ялтинської конференції глав держав антигітлерівської коаліції, що відбулася в лютому 1945 року.

«Ми зібралися, щоб ушанувати велику й символічну подію і нагадати собі, що рішення, прийняті на Ялтинській конференції, досі впливають на кожного з нас», — сказав, виступаючи на відкритті наукового форуму, глава британської делегації, колишній співробітник англійського посольства в Україні й екс-посол Великобританії в Грузії Дональд Макларен.

«Принципи устрою нової Європи зароджувалися саме тут, у стінах Лівадійського палацу. Ялтинська конференція дала імпульс розвитку і Європі, і всьому світовому співтовариству», — сказав журналістам після відкриття конференції «Ялтинська система» і сучасний світовий порядок: проблеми глобальної й регіональної безпеки» один з організаторів заходу, глава Ради Міністрів Криму Віктор Плакида.

Конференція триватиме до 21 лютого.

Фото Арвідаса ШЕМЕТАСА (Укрінформ).

У НОМЕР

ДНІПРОПЕТРОВСЬК

Інвесторів шукатимуть у Дубаї

На Інвестиційно-будівельний тиждень у Дубаї, який триватиме з 21 по 25 лютого, дніпропетровська делегація везе шість проектів, під спільну реалізацію яких шукатиме інвесторів. Серед них — будівництво метро, об'їзної дороги, яка дасть можливість розвантажити місто від транзитного транспорту, а також забудова нових мікрорайонів. Зокрема, житлового масиву Парус-3, де планується звести житло так званого економ-класу, паралельно вирішивши ще кілька проблем: знизити рівень грунтових вод та ліквідувати підтоплення сусіднього приватного сектору. Учасники тижня матимуть нагоду встановити ділові контакти з провідними інвестиційними та будівельними компаніями Об'єднаних Арабських Еміратів, ознайомитися з провідними міжнародними проектними організаціями, а також з уже реалізованими найуспішнішими проектами.

Тетяна КОЛЯДИНСЬКА.

ІВАНО-ФРАНКіВСЬКА ОБЛАСТЬ

Двох прикарпатців вислали з Чехії

Як повідомив начальник центру зв'язків з громадськістю ГУ МВС в Івано-Франківській області Василь Гультайчук, вони були оголошені у міжнародний розшук. Ще з червня 2008 року Калуський райвідділ міліції шукав 24-річного мешканця райцентру, який вчинив одразу кілька злочинів. Оперативники встановили, що чоловік може перебувати на території Чехії. І ось наприкінці минулого року чеська поліція з допомогою Інтерполу затримала підозрюваного калушанина. В столичному аеропорту Бориспіль його було передано прикарпатській міліції.

Другого правопорушника у міждержавний розшук було оголошено у липні 2005 року. 40-річний мешканець одного з населених пунктів Надвірнянського району тривалий час проживав за кордоном. Під час одного з приїздів на батьківщину вчинив дорожньо-транспортну пригоду — наїхав на велосипедиста. Внаслідок ДТП потерпілий помер. Щоб уникнути відповідальності, винуватець виїхав з України. Проте правоохоронці встановили, що він переховується в Чехії...

Дарина НАЗАРЧУК.

СВІТ КОРОТКО

НІГЕР

Військові вчинили переворот

У Нігері в результаті військового перевороту відсторонено від влади президента Мамаду Танджа, повідомило вчора агентство Франс Пресс. Путчисти також оголосили про призначення командувача підрозділу важкої артилерії Салу Джибо керівником військової хунти. Підрозділ під командуванням Джибо відіграв важливу роль у боях у столиці Нігеру Ніамеї. Хунта, що називає себе верховною радою з відновлення демократії, також оголосила про розпуск уряду країни.

Політична обстановка в Нігері залишається напруженою після того, як у жовтні Танджа вирішив провести парламентські вибори всупереч протестам опозиції й попередженням про можливі санкції. На цих виборах перемогла правляча партія Танджі. Наприкінці 2009 року Танджа відмовився скласти свої повноваження, що закінчилися 22 грудня, що спричинило чергову хвилю критики з боку опозиції й міжнародного співтовариства.

США

Літак влетів у податкову

У США в столиці штату Техас місті Остін легкомоторний літак протаранив будинок податкової служби. У результаті події двоє осіб постраждали, ще один пропав безвісти. Пізніше з'явилася версія, що пілот, котрий направив літак у будинок, у такий спосіб вчинив самогубство. На користь цієї версії свідчить передсмертне послання, розміщене в Інтернеті, в якому американець обвинувачує владу США й свою дружину.

У 2009 році на територію України ввезено 61 тисячу штук автомобілів проти 371 тисяч штук у 2008 році (вшестеро менше), *повідомляє прес-служба Державної митної служби України*

До свята 8 Березня Укрзалізниця призначила дев'ять додаткових потягів: три потяги призначила Південно-Західна залізниця, по два — Львівська та Придніпровська, по одному — Донецька й Одеська, один потяг — російські залізничники, *повідомляє прес-служба Укрзалізниці*

Почім гумові чоботи для народу?

Як тільки не наживаються на людській біді! Ось і тепер, коли майже чотири мільйони киян із жахом споглядають двометрові кучугури снігу та міні-озера на дорогах, на їхніх страхах вирішили заробити спритні торговці. Гасло операції — гумові чоботи.

Визнаю, я теж піддалася паніці й кілька тижнів тому купила собі пару таких чобіт. Щоправда, не в Києві, а в містечку Жашків, що за 150 кілометрів від столиці. Чому так важливо в цій історії, де розташоване це містечко? Бо якщо в Жашкові звичайні гумові чоботи коштують 60 гривень, то в Києві за них правлять не менш як 180! А в «модних магазинах» за модельні гумовички просять 700 і більше гривень. Ось так якісь півтори сотні кілометрів створюють комерційне диво. Проте коли я сама вирішила перевірити ціну гумових чобіт, то, пройшовши вздовж і впоперек одним із популярних столичних базарів, не знайшла жодної пари. Це при тому, що попит на них нині шалений. Ледь не біля кожної взуттєвої ятки я ставала свідком запитання: «Гумові чоботи є?». Коли звучала відповідь: «Будуть наступного тижня», покупці, не вагаючись і не питаючи про ціну, просили у продавця його номер телефону.

У маленьких взуттєвих магазинчиках на тому-таки базарі гумові чоботи є. Але коштують вони від 215 до 425 гривень. Виявляється, якщо гума не просто чорна, фіолетова чи зелена, а у клітинку чи з квіточками, то вартість чобіт з неї збільшується в середньому в сім разів. Зайве казати, що, незважаючи на таку, як на мене, необгрунтовано високу, ціну, ці чоботи розкуповували, мов гарячі пиріжки. До того ж брали одразу по дві-три пари — на всю сім'ю.

Однак я таки вирішила знайти в Києві такі само чоботи, як купила у провінції. Як то кажуть, хто шукає — той знайде! «Жашківські» гумовички я відшукала на секонд-хенді. До речі, вибір гумових чобіт там значно більший, ніж на всьому базарі. Проте стан цього взуття дуже сумнівний. Я одразу побачила пару фіолетових чобіт, схожих на ті, що я придбала, і попросила продавця, який ледь розмовляв російською мовою, мені їх показати. Звичайно, чекати від ношеної речі ідеального стану марно, однак ці чоботи виявилися... брудними. На підошві чорніла земля, саме взуття було погано помите. «Скільки?», — коротко запитала я, не ускладнюючи мову зайвими зворотами. «Для тебя девяносто», — коротко відповів продавець. Але, побачивши моє перелякане такою ціною обличчя, додав: «Могу показать за тридцать». Зайве казати, що продемонстровану пару «за тридцять» взуттям назвати складно.

Фото Олександра КЛИМЕНКА.

Повертаючись із секонд-хенду, подумала: якщо столична влада не потурбувалась про те, щоб вчасно очистити місто від снігу, то, може, хоч якось допомогла б людям. Адже звичайні гумові чоботи не можуть коштувати більш як 60 гривень. Як сказала одна з моїх колег: «Це ж звичайна гума!».

Тетяна ПАСОВА.

Потрібні будуть цистерни та бочки

Житомирянам, які мешкають у приватному секторі, загрожує підтоплення, якщо вони самі не приберуть сніг. Про це попередив начальник комунального підприємства з експлуатації штучних споруд Леонід Башинський. Ідеться про ті мікрорайони обласного центру, де не обладнано системи зливової каналізації, — Мар'янівку, Крошню тощо. Звідти майже щовесни надходять скарги на підтоплення. Леонід Башинський зазначив: власними силами проблеми, які виникнуть під час масового танення снігу, очолюване ним підприємство вирішити не зможе, тому проситиме допомоги не тільки в людей, а й в управління автомобільних доріг та міськводоканалу, щоб надали цистерни й бочки для відкачування води. До речі, чимало проблем мешканці тих мікрорайонів, що нерідко потерпають через надмір вологи, створили самі, бо через непродуману забудову перекрили шляхи природного стоку води.

Олексій КАВУН.

Житомирська область.

З повінню боротиметься штаб

На Прикарпатті готуються до можливої повені. Почали з відповідного розпорядження голови Івано-Франківської ОДА Миколи Палійчука. Цим документом, зокрема, утворено обласний штаб з організації аварійно-рятувальних робіт. Штаб зобов'язаний постійно стежити за змінами погоди, розвитком ситуації на мережах життєзабезпечення та автодорогах області. Служба автодоріг області має забезпечити готовність техніки до розчищення шляхів. Водночас вона має подбати про виготовлення снігозахисних щитів.

Дарина НАЗАРЧУК.

Івано-Франківська область.

Школа залишилася без даху

У селі Підборочча Камінь-Каширського району під вагою півметрового шару снігу завалився дах місцевої школи. Рухнули й димарі, попробивавши в п'яти місцях стелю. На щастя, це трапилося вночі, і ніхто не постраждав. Оскільки приміщення школи і до того вважалося аварійним, то відновлювати його немає сенсу. Заняття нині проводять у сільських хатах у дві зміни. Шкільну бібліотеку перенесли у відділення поштового зв'язку. Як скоро зможуть у селі побудувати нову школу, невідомо. Оскільки в районному бюджеті з коштами сутужно, в обласному теж багато дірок.

Така само біда трапилася в цьому ж районі в селі Добре. Там сніг розвалив дах шкільної їдальні, завдавши багатотисячних збитків. А чи стануть ці надзвичайні події уроком для інших? Адже дах легше почистити, ніж витрачати на його поновлення десятки, а то й сотні тисяч гривень.

Микола ЯКИМЕНКО.

Волинська область.

Завалився супермаркет

У Кам'янці-Подільському снігова «шапка» зруйнувала супермаркет. Недобудована конструкція на в'їзді в місто з боку Хмельницького належала одній із відомих торгових марок. Наразі створено комісію, яка з'ясовує причини. Кам'янчани, майбутні покупці, мають з цього приводу власну думку: снігу «допомогли» проектанти або будівельники, які забули розрахувати навантаження на дах та відповідно укріпити його.

Віра ШПИЛЬОВА.

Кам'янець-Подільський.

Господарський суд Черкаської області (18005, м. Черкаси, бул. Шевченка, 307) ухвалою від 05.01.2010 р. порушив провадження у справі № 14/3197 про банкрутство Відкритого акціонерного товариства «Черкаський будинок торгівлі» (код ЄДРПОУ 01564161, адреса: 18001, Черкаська область, м. Черкаси, бульв. Шевченка, 207, р/р 260009690 в ЧФ ВАТ «Райффайзен Банк Аваль» м. Черкаси, МФО 354411).

Розпорядником майна призначено арбітражного керуючого Назаренка Сергія Анатолійовича (ліцензія № 271662 серія АБ від 23.01.2006 р., поштова адреса: 18001, м. Черкаси, вул. Добровольського, буд. 3/1, кв. 25).

Заяви кредиторів з грошовими вимогами до боржника та бажаючих прийняти участь у його санації приймаються в місячний термін з дня опублікування цього оголошення.

СПОРТ

Табло Олімпіади. 18 лютого.

Біатлон. Індивідуальні перегони. 15 км. **Жінки. 1. Тора Бергер (Норвегія) — 40:52.8 (0+0+0+1);** 2. Олена Хрустальова (Казахстан) — +20.7 (0+0+0+0); 3. Дарія Домрачова (Білорусь) — +28.2 (0+1+0+0)... **8. Оксана Хвостенко — +1:45.8 (0+0+0+0)... 13. Валентина Семеренко — +1:51.7 (0+0+0+1)... 22. Віта Семеренко — +2:38.0 (1+0+0+1)... 32. Олена Підгрушна — +3:23.1 (0+2+0+0) (всі — Україна). Чоловіки.** Індивідуальні перегони. 20 км. **1. Еміль Свендсен (Норвегія) — 48:22.5 (0+0+0+1);** 2. Уле-Айнар Бьорндален (Норвегія) — +9.5 (0+1+0+1); 3. Сергій Новіков (Білорусь) — +9.5 (0+0+0+0)... **22. Олександр Біланенко — +3:37.8 (0+1+0+0)... 27. Андрій Дериземля — +3:56.6 (0+2+0+1)... 52. Сергій Семенов — +5:35.0 (1+0+1+1)... 68. Сергій Седнєв — +7:24.6 (0+3+0+1) (усі — Україна).**

Гірськолижний спорт. Швидкісний спуск. Суперкомбінація. Жінки. **1. Марія Ріш (Німеччина) — 2:09.14;** 2. Джулія Манкузо (США) — +0.94; 3. Аня Персон (Швеція) — +1.05.

Ковзани. 1 000 м. Жінки. **1. Крістін Несбітт (Канада) - 1:16.56;** 2. Аннетта Геррітсен (Нідерланди) — +0.02; 3. Лаурін ван Ріссен (Нідерланди) — +0.16.

Сноуборд. Хаф-пайп. Жінки. **1. Тора Брайт (Австралія) — 45.0;** 2. Ханна Тетер (США) — 42.4; 3. Келлі Кларк (США) — 42.2.

Фігурне катання. Чоловіки. Одиночний розряд. **1. Еван Лисачек (США) — 257.67;** 2. Євген Плющенко (Росія) — 256.36; 3. Дайсуке Такагасі (Японія) — 247.23.

Про медалі лише розмови

Стартувавши третьою та без промахів відстрілявшись на усіх чотирьох рубежах індивідуальних перегонів, Оксана Хвостенко, на жаль, нагороди не здобула. «Дуже прикро, що не потрапила на п'єдестал, бо добре подолала трасу. Відмінно йшла стрільба: не багатьом фаворитам сьогодні вдалось відстрілятися «по нулях». Але, либонь, я повністю не відновилася після пурсюїта і через це не вистачило сил, щоб потрапити до числа призерів»...

А от старший тренер жіночої збірної України з біатлону Григорій Шамрай таки сподівається на українську медаль. «Дівчата виступили непогано, але всі ми засмучені, бо взяти медаль знов не вийшло. Оксані забракло швидкості. Валентина підійшла до четвертого рубежу вже істотно втомлена. Тому, хоч і боролася до останнього, не змогла відстрілятися «чисто». Якби їй це вдалося — дотягнула б до нагороди. Ну а Віта, якби не два промахи, фінішувала б у десятці.

Дуже сподіваємось на медаль в естафеті. Думаю, щоб якомога краще до неї підготуватися, дамо декому з дівчат перепочити і не заявлятимемо на участь у масстарті», — цитує тренера прес-служба НОК України.

Нам, уболівальникам, доводиться чекати. Адже останньою вмирає відомо що...

За туманом нічого не видно...

Футбол. Ліга Європи. 1/16 фіналу. Перші матчі. 18 лютого. «Рубін» (Росія) — «Хапоель» (Ізраїль, Тель-Авів). 3:0. «Аякс» (Нідерланди) — «Ювентус» (Італія). 1:2. «Брюгге» (Бельгія) — «Валенсія» (Іспанія). 1:0. «Вільярреал» (Іспанія) — «Вольфсбург» (Німеччина). 2:2. «Стандард» (Бельгія) — «Зальцбург» (Австрія). 3:2. «Твенте» (Нідерланди) — «Вердер» (Німеччина). 1:0. «Лілль» (Франція) — «Фенербахче» (Туреччина). 2:1. «Атлетік» (Іспанія) — «Андерлехт» (Бельгія). 1:1. «Копенгаген» (Данія) — «Марсель» (Франція). 1:3. «Панатінаїкос» (Греція) — «Рома» (Італія). 3:2. «Атлетіко» (Іспанія) — «Галатасарай» (Туреччина). 1:1. «Ліверпуль» (Англія) — «Уніря» (Румунія). 1:0. «Гамбург» (Німеччина) — ПСВ (Нідерланди). 1:0. «Герта» (Німеччина) — «Бенфіка» (Португалія). 1:1.

«Фулгем» (Англія, Лондон) — «Шахтар» (Україна, Донецьк). 2:1. Голи: Геро, 3, Адріано, 32, Замора, 63.

«Фулгем»: Шварцер, Келлі, Гангеланн, Бейрд, Геро (Ельм, 89), Мерфі, Дафф, Гьюз, Етугу, Замора, Девіс. **Тренер** — Рой Годжсон.

«Шахтар»: П'ятов, Гюбшман (Кравченко, 78), Кучер, Фернандіньо, Жадсон (Коста, 75), Ілсіньо, Адріано, Вілліан, Рац, Срна, Ракицький. **Тренер** — Мірча Луческу.

Попереджено: Адріано, 21, Срну, 45, Мерфі, 54.

Рефері — Серж Гум'єнні (Бельгія).

Лондон. «Крейвен Коттедж». 22 000 глядачів. 5 градусів.

Переважна більшість пар питання про свою долю відклали до повторних поєдинків. Як у тій пісні: «Туман яром, туман долиною...». У такій ситуації опинився і наш єдиний представник у єврокубках «Шахтар». Звичайно, нам цікавими були оцінки з його табору.

Капітан «гірників» **Даріо Срна:** «Звичайно, рахунок 1:2 нас не влаштовує, але загалом ми задоволені тим, як зіграли. Практично протягом усього матчу контролювали хід подій. Вважаю, що протягом лише у перші десять хвилин ми поступилися. Тоді «Фулгем» тиснув на наші ворота й змусив нас помилитися. Але я вірю у свою команду. Маємо гарний шанс у зустрічі на «Донбас Арені» забезпечити собі вихід до наступної стадії змагання. Сподіваюся, що коли ми добре підготуємося і налаштуємося на серйозну боротьбу так, як оце сьогодні, то в нас усе вийде».

Досить оптимістично висловився також **Мірча Луческу:**

— Добре, що маємо гру у відповідь, а значить, і шанс є. Ми програли, але не повинні були робити цього за всіма показниками. Напевно, через відсутність ігрової практики пропустили на перших хвилинах зовсім не обов'язковий гол. Після цього контролювали гру й мали незаперечну перевагу. Ми створили багато моментів, які потрібно було реалізовувати. Але, на жаль, не завжди знаходили правильні рішення. «Фулгем» забив після двох моментів, які ми вивчали, намагалися «закрити» їх, але не вийшло. І крім цих епізодів, за великим рахунком, господарі нічого не створили. Це була дуель між зовсім різними стилями гри. У «Фулгема» вона базується на функціональному стані та довгих передачах. Ми робили акцент на техніку і швидкість роботи з м'ячем. У результаті, як на мене, уболівальники отримали видовищну, цікаву гру. Тепер ми повинні зробити все можливе, щоб у Донецьку реабілітувати себе, обіграти «Фулгем» і пройти далі. Хочу відзначити, що це буде нелегко. Наш суперник — добре організована команда, особливо в обороні. Потрібно буде знаходити варіанти для її розкриття. Сподіваюся, що й арбітраж у Донецьку допомагатиме видовищному, технічному футболу, а не силовому.

— **Що маєте на увазі?**

— На 20-й секунді зустрічі арбітр зафіксував порушення, якого не було. Потім був кутовий, і після цього нам забили. Для господарів поля єдиною можливістю увійти до нашого карного майданчика були тільки стандартні положення. І от багато з призначених штрафних, як на мене, були надумані. Я не хочу сказати, що рефері погано судив, навпаки. Просто він діяв у певній манері, що більше допомагала силовому футболу, ніж технічному. А в першому таймі був пенальті на Ілсіньо, але призначити одинадцятиметровий суддя не зважився. «Фулгем» — добра команда, котра діє компактно і найуспішніше в обороні. Тому й кажу, що в Донецьку нам буде дуже складно.

Руслан МАРМАЗОВ,
начальник прес-служби ФК «Шахтар» (спеціально для «Голосу України»).

Лондон.

На знімку: з м'ячем Ярослав Ракицький.

Фото ФК «Шахтер».

«Свій до свого по своє»

КУПУЙ УКРАЇНСЬКЕ!

Просвітницька акція під такою назвою стартувала на Тернопільщині. Її мета — поширення ідеї підтримки українського підприємництва в умовах виходу з кризи. Ідея не нова, вона успішно втілювалась у Західній Україні в тридцятих роках минулого століття, коли українці створювали споживчі кооперативи і купували товари лише в українських крамницях. Вони усвідомлювали, що гроші, залишені в українських крамницях, повернуться до громади у вигляді української книги, церкви, школи тощо. Тоді гасло руху «Свій до свого по своє» звучало так: «Українські гроші — в українські руки — на українські справи».

— Нині воно знову актуальне, — вважає директор товариства «АНТ», депутат обласної ради Михайло Ракушняк. — До влади прийшла псевдоеліта, яка не підтримує вітчизняного товаровиробника, малий і середній бізнес, тому маємо самі подбати про себе. Нещодавно 78 керівників підприємств та приватних підприємців області об'єдналися у громадсько-політичне об'єднання «Українська справа». Вони дали слово співпрацювати як на діловій основі, так і на благодійницькій ниві, купувати товари один в одного. Маємо надію, що згодом членами об'єднання стане 500—600 підприємств та приватних підприємців. Нашими засадами є національна ідея і християнські цінності.

Приклад у цьому показує товариство «АНТ», яке просуває на ринку Тернопільщини продукцію ЗАТ «Оболонь». До речі, всесвітньо відома «Оболонь» — єдина пивна компанія з українським капіталом на вітчизняному ринку. На думку Михайла Ракушняка, в переробну промисловість взагалі не слід пускати іноземні компанії. Це те, що може стати нашим коником. А іноземний капітал слід залучати до тих галузей, які сьогодні в занепаді. Щодо «АНТа», то він демонструє на ділі принципи, які сповідує. Нині тут створено 150 робочих місць, підприємство торік сплатило до бюджету майже 2 мільйони гривень податків, у проекті — 9-поверховий будинок для своїх працівників. Торік завдяки підтримці підприємства на Тернопільщині організували «Стусові кола», присвячені пам'яті видатного українського поета, відбувся фестиваль «Цвіт вишиванки», спортивні змагання, інші благодійні акції. «АНТ» допомагає також школам, садочкам.

У рамках акції «Свій до свого по своє» — низка заходів. Перша з них — мешканці області отримають листівки із закликом підтримувати вітчизняного товаровиробника, купувати українські товари. Є й більш конкретні справи. Представники «Української справи» зустрілися з директором КП «Тернопільводоканал» Володимиром Кузьмою і провели переговори з тим, щоб не підвищувати тарифи на свої послуги. «Не можна перекладати весь тягар з розвитку підприємства на зубожіле населення, — вважає лідер об'єднання Олег Вітвіцький. — Треба шукати додаткові варіанти фінансування комунальної галузі з міського бюджету, відроджувати промислове виробництво, яке має стати основним споживачем. Наполягатимемо на тому, щоб громадські слухання про підвищення тарифів стали реальним діалогом між громадою і владою, а не пустою формальністю, як це відбувається тепер. Спільно з «Тернопільводоканалом» ініціюватимемо удосконалення системи тарифікації на загальноукраїнському рівні. Наразі переговори тривають».

Любов ЛЕВИЦЬКА.
Тернопільська область.

Ювілей зібрав гуцулів

Всеукраїнське товариство «Гуцульщина» урочисто відзначило 20-річчя з дня свого заснування. До Криворівні Верховинського району, де відбулися урочистості, з'їхалися делегації з 13 районів і міст Гуцульщини, з Івано-Франківська, Львова, Чернівців та інших міст.

Це громадське об'єднання було створене 13 березня 1990 року на установчій конференції у Верховині. Нині воно налічує 13 районних та міських організацій гуцульського регіону, який охоплює території Івано-Франківської, Чернівецької та Закарпатської областей. Незмінним керівником товариства всі ці роки є журналіст, колишній редактор верховинської районної газети «Верховинські вісті» Дмитро Ватаманюк. У статуті товариства, затвердженому установчим форумом, основною метою його діяльності було визначено збереження народних традицій, примноження матеріальної й духовної культури гуцулів, економічний та соціальний розвиток регіону. Нині товариство "Гуцульщина" знають не лише в Україні, а й за її межами. Воно організовує щорічні міжнародні гуцульські фестивалі, науково-практичні конференції, видає «Гуцульський календар», журнали «Гражда» і «Гуцульщина», проводить велику просвітницьку і виховну роботу.

Для відзначення ювілейної дати Криворівню обрали не випадково. Це село воістину є серцем і культурною столицею гуцульського краю. Тут бували Іван Франко і Леся Українка, Михайло Грушевський і Гнат Хоткевич. Саме тут Михайло Коцюбинський написав, а пізніше Сергій Параджанов зняв «Тіні забутих предків».

Села з такою концентрацією музеїв важко знайти. Відомий етнограф Володимир Гнатюк називав Криворівню українськими Атенами, маючи на увазі її притягальну силу для вітчизняної творчої еліти.

Дарина НАЗАРЧУК.
Івано-Франківська область.

На знімку: хата-гражда у Криворівні, де знімався фільм «Тіні забутих предків».
Фото з архіву автора.

Харчі дорожчають

У січні на Кіровоградщині зростання цін на продукти харчування значно перевищило середньоукраїнські показники. Порівняно з груднем, ціни в регіоні виросли на 2,1 процента (по Україні — на 1,8%).

Найбільше (на 15,6%) подорожчали овочі. Свіжі огірки піднялись у ціні аж на 54,3%, помідори — на 49,1%, капуста — на 42,3%, буряк — на 24,3%, картопля — на 19,2%, цибуля ріпчаста — на 14%, морква — на 6,7%. Цукор став дорожчий на 12,3 відсотка. На 2,2-9,9% більше стали коштувати олія, крупи й бобові, кондитерські вироби з цукру, маргарин, фрукти, кисломолочна продукція, масло, сметана, яйця, молоко, сири, консервоване молоко.

Правда, ще є доступ до традиційних засобів перебивання поганого настрою у зв'язку з дорожнечею. Алкогольні напої та тютюнові вироби подорожчали всього на кілька десятих відсотка. Водночас на 4,9 відсотка більше коштують пально-мастильні матеріали. Тож, відповідно, зросли ціни на транспортні перевезення — у цілому на 5,8%. Вартість проїзду в міському транспорті зросла на 11,6%.

Єдиним позитивом, який відшукали статистики, стало здешевлення послуг у сфері охорони здоров'я на 0,1%. Та й цей факт можна віднести до переваг жорсткого контролю цін під час епідемії грипу.

Петро МЕЛЬНИК.

Альпіністи раді лютій зимі: вони тренувалися в умовах, наближених до антарктичних

Підготовку до експедиції «Антарктида-2010» розпочали альпіністи Донецької області.

Учасники проекту вирушать до південного континенту, щоб підкорити одну з досі нездоланних вершин та присвоїти їй назву пік Донбас. Перший крок на шляху до мети спортсмени зробили... під землю: на шахті імені Бажанова державного підприємства «Макіїввугілля» члени групи спустилися у вибій на глибину 1300 метрів та видобули шматок вугілля, що його повезуть до Антарктиди. До складу експедиції будуть включені не лише професійні альпіністи, а й шахтарі, які захоплюються цим видом спорту.

А перший тренувальний збір кандидати на участь у сходженні провели на Зуївському скеледромі в умовах, наближених до антарктичних. Це лише перший крок на шляху тривалих і виснажливих тренувань та зборів, які мають подолати майбутні підкорювачі вершин. Адже, за словами керівника експедиції, майстра спорту міжнародного класу Сергія Ковальова, південний континент відзначається не лише суворим кліматом, а й особливостями рельєфу, метеорологічними умовами тощо. Шахтарі-альпіністи вже протягом трьох років реалізують іміджевий проект «Вугілля Донбасу на вершинах світу». За цей час державний прапор України, прапор Донецької області та вугілля із місцевих шахт встановлювалися на Говерлі, Монблані, Ельбрусі, Евересті. А торік безіменній вершині на Тянь-Шані (5132 метри) було присвоєно назву пік Шахтарів України.

Ліна КУЩ.

З Англії до Кам'янця на навчання

У центрі підготовки інженерних військ, що заснований у Кам'янці-Подільському на базі тутешнього Військово-інженерного інституту, розпочала навчання нова група військовиків, які служитимуть у складі 56-го окремого вертолітного загону місії ООН у Ліберії.

Фахівців для нього тут випускають уже чотири роки, загалом підготували понад півсотні спеціалістів. На африканському континенті вони працюють водіями, електриками, кранівниками, лаборантами, забезпечують доставку продуктів тощо. Саме відгуки про високий рівень підготовки українських військових інженерів у Ліберії та інших країнах, де працювали міжнародні миротворчі контингенти, привели до Кам'янця іноземних гостей — аташе з питань оборони при Посольстві Великобританії в Україні Джона Формана та помічника військового аташе при Посольстві США Роджера Боумана. Навчально-матеріальна база їм сподобалася. Відтак розпочато переговори про співробітництво між інженерними військами Збройних Сил України та Великобританії. Також, імовірно, вже найближчим часом у Кам'янці-Подільському готуватимуть іноземних фахівців за спеціальністю водолаз-сапер.

Віра ШПИЛЬОВА.
Хмельницька область.

У НОМЕР

ОДЕСА

Автотермінал прийняв перше судно

Теплохід «Сі Енемос» під прапором Панами прибув до Одеського морського торгового порту із 63 легковими автомобілями «Хюндай» на борту. Розвантаження судна відбувалося на новому автомобільному терміналі, призначеному для обробки суден типу «ро-ро». Ця технологія передбачає швидке переміщення автомобілів на трейлерні судна й пороми «своїм ходом», без допомоги підйомних кранів.

Новий автомобільний причал площею близько 5 тис. кв. м було здано в експлуатацію ще у вересні минулого року. Але через відмову Міністерства транспорту і зв'язку України дати гарантії інвесторові в поверненні вкладень комплекс не міг приступити до роботи. У результаті в Одеському морському порту вирішили завершити спорудження автомобільного терміналу за рахунок власних коштів. Обсяг інвестицій досяг 84 млн. грн. Дохід порту від розвантаження одного судна типу «ро-ро» становить 200 тисяч гривень.

В'ячеслав ВОРОНКОВ.

СЕВАСТОПОЛЬ

За «жарти» дітей стаття загрожує батькам

Телефонне повідомлення про те, що севастопольську школу № 57 заміновано, надійшло до черговой частини міліції пізно ввечері. На перевірку сигналу виїхала слідчо-оперативна група, співробітники вибухотехнічної служби й навіть керівники УМВС.

Із приміщення навчального закладу довелося по тривозі евакуювати два десятки спортсменів, що займалися цього вечора в різних секціях. Перевірка фахівців підтвердила припущення: бомби ані в школі, ані на прилеглій території нема.

Міліціонерам не становило особливих труднощів встановити телефон-автомат, з якого дзвонив невідомий. Через два дні вирахували й «жартунів»: двох друзяк, учнів четвертого й п'ятого класу. Чітко пояснити мотиви вчинку школярі не змогли, посилаючись то на бажання пожартувати, то на приклад з недавно переглянутого фільму. При цьому першість народження ідеї товариші намагалися переадресувати один на одного.

Жарт міліціонери оцінили згідно зі статтею 259 Кримінального кодексу України: «Завідомо неправдиве повідомлення про підготовку вибуху». Санкція за таке правопорушення — аж ніяк не жарти: позбавлення волі до п'яти років. Рятує телефонних хуліганів від «повноцінного» покарання юний вік. Тому за принципом неминучості покарання відповідати за скоєне хлопчиськами доведеться батькам — їх притягнуть за неналежне виховання дітей.

Микола МАГДИЧ.

ЖИТОМИРСЬКА ОБЛАСТЬ

Доводиться рятувати і рибу, і воду

На водосховище «Відсічне» на Тетереві, звідки бере воду Житомирський міськводоканал, працівники цього колективу вийшли з бензопилами. Їхнє завдання — вирізати якомога більше ополонок. Річ у тім, що товщина льоду близько півметра. До того ж він покритий товстою сніговою ковдрою. А значить, у воду не потрапляє кисень, не проникає туди і денне світло, не відбувається фотосинтез, який потрібен для того, щоб там тривало життя. Мікроорганізми, водорості, риба починають гинути. Тож вода стане брудною, очистити її для подачі у водогін буде і складніше, і дорожче.

Нинішня зима така, що вперше за багато років любителів зимової риболовлі не застерігають від виходу на лід, щоб не провалитися, як то було раніше, а навпаки, закликають іти туди, причому робити якомога більше лунок, вставляти в них очерет, щоб рятувати рибу від задухи.

Олексій КАВУН.

«Лісова поляна» на сьомій лінії

Це не початок казки, а адреса єдиного в Україні госпіталю для воїнів-інтернаціоналістів у Пущі-Водиці під Києвом. Хоча місця тут — справді казкові. Проте нині за відсутності снігоприбиральної техніки — майже заповідні. Маршрутки зрідка сюди доїздять, а від кінцевих зупинок громадського транспорту — декілька кілометрів пішки. Засніженим лісом і дорогами, м'яко кажучи, неприбраними... А заклад для інвалідів...

Отже, розповідей про форсування цієї «лінії» (вулицею це називається хіба що на офіційних мапах), до того ж у досить жорстких висловлюваннях, вистачало. Ми, кореспонденти, приїхали машиною, тому трохи їхньої злості дісталося й нам. Ми розуміли.

Головний лікар госпіталю Володимир Нерода спочатку, звісно, подякував державі й благодійникам за підтримку і фінансування. Але першою проблемою назвав ту, що корпуси потребують капітального ремонту. І останні десять років кошти на це не виділялися. Що могли — підправляли своїми силами. Сподівається, що відповідна стаття з'явиться у бюджеті на цей рік. І проблему з транспортом він також знає. Звертався на міську «гарячу лінію». Зрушень — жодних. А днями персоналу госпіталю довелося навіть замовляти таксі, щоб потрапити на роботу.

В Україні нині — близько 150 тисяч афганців. 3600 воїнів загинуло у тій війні. Госпіталь безкоштовно приймає на лікування і членів їхніх сімей. Заклад розрахований на 220 ліжок, має три відділення (неврологія, ортопедія і терапія). Медичне обслуговування і харчування тут — безкоштовні. Один курс триває в середньому 18 днів. Тут досвідчені лікарі і медсестри, в холі — сучасні столи для настільного тенісу і більярду, нарди і шахи, за вікном — чудова природа і свіже повітря. Звісно, все сприяє відновленню сил фізичних і душевних. Наче все правильно. Але ми поїхали, й подумалося, що все-таки щось не так. Наче держава й дбає, але вони відчувають, що не дуже тій державі потрібні. Може, якби ще трішечки СПРАВЖНЬОЇ уваги? І не тільки в дату виводу радянських військ з Афганістану, а допоки живі...

Анастасія СИРОТКІНА.
Фото автора.

Останні десять років кошти на це не виділялися

12 лютого. Канада. Ванкувер. Члени Олімпійської збірної України під час урочистої ходи на відкритті XXI зимових Олімпійських ігор.

13 лютого. Львів. Студенти Львівського державного коледжу легкої промисловості презентували свою весняну колекцію одягу за карпатськими мотивами «Лінія скоча».

15 лютого. Київ. Покладання квітів до Меморіального комплексу українським воїнам, які загинули в Афганістані, з нагоди Дня вшанування учасників бойових дій на території інших держав.

14 лютого. Святкування Колодія (Масляної) у столичному парку «Мамаєва слобода».

16 лютого. 238 голосами депутати призначили проведення урочистого засідання Верховної Ради України, присвяченого складанню присяги новообраним Президентом України, 25 лютого 2010 року о 10 годині у сесійній залі Верховної Ради.

17 лютого. Народний депутат України, голова правління міжнародного фонду «Єдиний світ» Едуард Прутник, народний депутат Сергій Гриневецький, генеральний директор загальнонаціональної програми «Людина року» Аркадій Райцин під час презентації книги «Промови, які змінили світ», виданої фондом.

18 лютого. Перший заступник міністра культури і туризму України Владислав Корнієнко, генеральний директор Національної парламентської бібліотеки України Тамара Вилегжаніна, заступник голови Державного комітету телебачення та радіомовлення України Василь Шевченко, академік НАНУ Борис Олійник під час презентації видань та зустрічі з творчим колективом спеціалізованого видавництва літератури мовами національних меншин України «Етнос», яка відбулася в Національній парламентській бібліотеці України з нагоди Міжнародного дня рідної мови.

Сім днів із життя країни очима фотокореспондентів Олександра КЛИМЕНКА, Сергія КОВАЛЬЧУКА, Анастасії СИРОТКІНОЇ, Укрінформу та УНІАН

ГОЛОС УКРАЇНИ № 31 (4781)
СУБОТА, 20 ЛЮТОГО 2010

Київська міська державна адміністрація надасть 4,2 мільйона гривень для підготовки до можливого весняного паводка, *повідомляє прес-служба міськадміністрації*

Студенти матимуть право обирати 25% дисциплін від обсягу професійної і практичної підготовки, йдеться у наказі Міністерства освіти і науки України, підписаному міністром Іваном Вакарчуком, *повідомляє прес-служба міністерства*

Комуністи

Блок лівих і лівоцентристських сил України говорить про проблеми, які потрібно вирішувати негайно на шляху до розбудови справедливої держави та суспільства, і пропонує «План антикризових заходів щодо порятунку освіти й науки в країні».

Сувора дійсність вимагає невідкладних дій. Однак, влада, на великий жаль, іде іншим шляхом.

У запропонованому увазі громадськості нашому «Плані» зазначено конкретні заходи щодо збільшення фінансування освіти й науки, зокрема, за рахунок коштів процвітаючих підприємств, щодо створення регіональних фондів розвитку освіти.

Ми наполягаємо на істотному відновленні змісту освіти та перегляді державних освітніх стандартів, до чого варто залучити кращих педагогів і вчених країни; заявляємо про необхідність посилення автономії вузів, прийнятті закону про пенсійне забезпечення педагогічних працівників на рівні не менше 80% середньої заробітної плати. Вимагаємо не оподатковувати низькі зарплати студентів, запровадити податкове стимулювання для тих підприємств, які відкривають вакансії для випускників вузів.

Вважаємо, що уряд уже сьогодні може й повинен установити витрати на освіту й науку в бюджеті-2010 — не менш як 1,5% ВВП і передбачити фінансування доплат науково-педагогічним працівникам за вчені звання та ступені в повному обсязі.

Я мрію про державу, де влада цінуватиме науку й поважатиме працівників інтелектуальної праці. Але цього можна домогтися тільки за вашої активної підтримки, шановні академіки, професори і доценти, доктори й кандидати наук, науковці, дорогі студенти! Бажаю вам оптимізму, життєвої енергії, віри в перемогу здорового глузду й благополуччя.

Про здоровий глузд мені хотілося б сказати особливо. І ось чому. Нещодавно мені довелося протягом одного дня зштовхнутися з двома, здавалося б, діаметрально протилежними за своїм змістом критичними випадами на адресу Компартії України.

Перший з них зводився до того, що, будучи політичною організацією робітничого класу, КПУ нібито не здатна представляти інтереси інших соціальних груп трудящих, і її претензії на таке представництво, мовляв, зовсім безпідставні. «Який сенс підтримувати комуністів мені, інтелігентові в третьому поколінні?» — запитав мій співрозмовник.

Другий критичний випад я знайшов на сторінках однієї газети, яка вважає себе «ультрареволюційною». Його можна сформулювати так: стверджуючи, що партія робітничого класу може й повинна представляти всі без винятку верстви трудового народу (і, головне, чинячи так на практиці), КПУ зраджує свої основні програмні принципи.

Обидва ці твердження типові. Обидва однаково далекі від істини. І обидва тільки на перший погляд здаються взаємовиключними. Різниця між ними лише в одному: перше, як правило, результат ідеологічної помилки, друге — цілком усвідомлений крок з метою «відірвати» від КПУ її потенційних союзників.

Розберімося в цій проблемі.

Ми, комуністи, справді представляємо в політиці робітничий клас із часів К. Маркса і Ф. Енгельса. І цим відрізняємося від будь-якої буржуазної партії, кожна з яких на словах виступає від імені «усього народу», тоді як насправді озвучує волю капіталу, що послав її в політику.

Ми опираємося на робітників насамперед тому, що тільки вони здатні об'єднати навколо себе трудящих. Адже домогтися справедливого розподілу результатів праці можна лише одним шляхом: знищивши експлуатацію людини людиною. Іншими словами, звільняючи себе, трудящі звільняють усі верстви найманих робітників, які через це стають нашими природними союзниками.

Отже, комуністи здатні представляти інтереси всього народу в цілому. Цим наша партія радикально відрізняється від робітничих за складом, але буржуазних за своїми цілями і завданнями партій лейбористського типу. Таких, наприклад, як «Солідарність» у Польщі. Подібні партії озвучують вузькокласові (професійні, галузеві й т. д.) вимоги окремих груп найманих трудівників, але не замірюються на підвалини експлуататорського ладу і фактично не представляють нікого, крім підкупленої великим капіталом профспілкової бюрократії.

Серед соціальних груп, союз з якими життєво необхідний робітничому класу, комуністи завжди називали інтелігенцію. Теоретики марксизму нерозривно пов'язували їхні історичні долі в боротьбі проти капіталізму. В. І. Ленін, наприклад, вказував, що тільки революційна інтелігенція — і ніхто інший! — може внести соціалістичну свідомість у робітничий рух.

Комуністи не просто говорили про те, що повалення експлуататорського ладу й побудова соціалістичного суспільства неможливі без плідного співробітництва пролетаріату з людьми розумової праці. Вони доклали чимало зусиль для того, щоб таке співробітництво стало фактом.

Не таємниця, що багато революціонерів епохи боротьби із самодержавством були інтелігентами, у тому числі й вихідцями з панівних класів. Їх не тільки відправляли у в'язниці, в заслання і на смерть за їхню ідею. Величезною їхньою заслугою була участь у підготовці унікального за своїми морально-політичними якостями прошарку освічених, свідомих і стійких пролетарів, що увійшов в історію під назвою робітничої інтелігенції. З'явившись у царській Росії, цей прошарок дуже швидко став ядром комуністичних партій в усьому світі. Недарма легендарний лідер італійського Опору А. Грамші в «Тюремних зошитах», написаних у фашистській катівні, назвав комуністів органічною інтелігенцією робітничого класу.

Звичайно, не всі люди розумової праці стояли на революційних позиціях у переджовтневий період. Однак саме їм — інженерам і лікарям, адвокатам і вчителям, ученим і військовослужбовцям — належало стати тим стрижнем, навколо якого сформується радянська соціалістична інтелігенція, нерозривно пов'язана з іншими верствами трудового народу.

Радянській владі вже в перші роки її існування вдалося залучити до співробітництва значну частину інтелігенції. Показовий факт: у роки громадянської війни в лавах Червоної Армії боролося більше випускників Академії Генерального штабу, ніж у всіх білогвардійських збройних формуваннях разом узятих. І серед них — такі видатні полководці, як генерал О. О. Брусилов, ініціатор і керівник Брусиловського прориву, найзнаменитішої, мабуть, бойової операції Першої світової війни, що увійшла в усі підручники військового мистецтва.

Брусилов не став більшовиком. До кінця життя він критично ставився до багатьох дій радянського уряду, про що відверто написав у своїх мемуарах. Однак генерал був патріотом і залишився вірним своїй Батьківщині.

Молодому поколінню колишніх царських офіцерів було простіше прийняти революцію у всіх її складнощах і протиріччях. Як приклад назву тільки одного з них. Це підпоручик колчаківської армії Л. О. Говоров — майбутній маршал Радянського Союзу і герой Великої Вітчизняної війни.

«Притирання» нової влади і старої інтелігенції відбувалося і в науці. На бік революції швидко й беззастережно перейшли такі світочі науки, як історик Є. В. Тарле і філолог М. Я. Марр, такі блискучі художники слова, як В. В. Маяковський і П. Г. Тичина. Та хіба всіх перелічиш! Адже їх були тисячі й тисячі — тих, хто обрав шлях служіння трудовому народу, займаючись улюбленою справою, якій присвятив усе життя.

Зближення інших представників старої інтелігенції з робітничо-селянською владою було набагато болючішим. Багато хто з них не відразу прийняли Жовтневу революцію. Деякі боролися проти неї зі зброєю в руках. Іншим — таким, наприклад, як видатний письменник О. М. Толстой і геніальний фізик П. Л. Капиця, довелося пройти випробування еміграцією. Навіть «буревісник революції» О. М. Горький тільки після болісних вагань знайшов своє місце у вихорі подій, що стрімко розвивалися.

Процес історичного «притирання» старої інтелігенції і нової влади виявився тернистим. Ідучи цим шляхом, обом сторонам довелося подолати чимало взаємних образ. І вони витримали випробування. І простили. І були прощені.

«Який сенс підтримувати комуністів мені, інтелігентові в третьому поколінні?»

На словах «простили й були прощені» я хотів би зробити особливий наголос.

Нинішні штатні антикомуністи дуже люблять говорити про жорстокості, допущені радянською владою стосовно старої інтелігенції, і щоразу згадують розстріли, примусові вислання за кордон і Соловецьку в'язницю.

Так, у запалі революційних пристрастей і найгострішого громадянського протистояння невиправдані взаємні жорстокості справді були допущені. Інтелігентний на вигляд хлопець стріляв з нагана в чекіста, котрий проходив повз нього, — батька чотирьох малолітніх карапузів, а товариші цього чекіста без суду й слідства розстрілювали вчителя гімназії, який прохопився про те, з яким нетерпінням він чекає приходу Денікіна. Безневинні жертви — це факт, спростувати який неможливо. Та й не варто!

Але не можна спростувати й інший факт: щойно збройна боротьба пішла на спад, радянська влада з ініціативи Леніна вжила найрішучіших заходів для того, щоб припинити криваві ексцеси. Та й у ході самої боротьби вона часом проявляла такий гуманізм стосовно своїх противників, який і присниться не може навіть найліберальнішому буржуазному режиму.

Великий фізіолог І. П. Павлов ніколи не вважав за потрібне приховувати своє, м'яко кажучи, недружелюбне ставлення до більшовиків!

Може, один з найяскравіших прикладів, що підтверджують мої слова, — здавалося б, другорядний, але дуже показовий епізод з біографії білогвардійського генерала Я. О. Слащева, відомого читачеві й глядачеві з п'єси М. О. Булгакова «Біг» і однойменного радянського фільму, де він виведений під ім'ям Романа Хлудова.

Очолюючи в 1920 р. оборону Криму від наступаючої Червоної Армії, ця людина буквально засіяла півострів шибеницями. Радянська держава мала всі підстави вважати його одним із найнебезпечніших своїх ворогів. Однак, коли влітку 1920 р. дружина Слащева, котра чекала дитину, потрапила до рук ЧК, її за особистим наказом Ф. Е. Дзержинського переправили через лінію фронту до чоловіка.

А взяти М. С. Грушевського — голову Центральної Ради, якого в нас сьогодні заведено називати «першим президентом України». Повернувшись у Радянський Союз із еміграції, він не відмовився від жодного сказаного ним раніше проти комуністів слова, проте був обраний дійсним членом Академії наук СРСР.

А великий фізіолог І. П. Павлов, який ніколи не вважав за потрібне приховувати своє, м'яко кажучи, недружелюбне ставлення до більшовиків! Однак йому було надано найбільш сприятливі умови для наукової праці. Радянська влада прислухалася до будь-яких його прохань. Про нього знімали кінофільми.

А інший великий учений В. І. Вернадський, у минулому — член ЦК партії кадетів і улюбленець гетьмана П. П. Скоропадського! Адже його теж важко віднести до прихильників соціалізму. Однак він до кінця свого життя плідно працював на благо робітників і селян, став одним із творців знаменитого ГОЕЛРО — першого в історії плану електрифікації величезної країни, був удостоєний Сталінської премії І ступеня.

Подібних прикладів дбайливого, терплячого ставлення радянської влади до старої дореволюційної інтелігенції буквально не злічити.

І це дало свої плоди. Працюючи разом з усім народом над будівництвом нового життя, стара інтелігенція змінилася. Процес її історичного примирення з радянською владою успішно завершився.

Але паралельно з цим процесом ішов ще один — можливо, навіть важливіший. Уперше в історії формувався багатомільйонний прошарок інтелігенції із робітників і селян. Вихідці з «низів» здобували вищу освіту, ставали вченими, письменниками, інженерами, лікарями, воєначальниками, видатними адміністраторами та організаторами виробництва.

У наші окаянні дні ленінська (нібито!) фраза про кухарку, яка має керувати державою, викликає в опонентів соціалізму буквально пароксизми сарказму. До того ж значно більші, ніж горезвісний циркуляр «Про кухарчиних дітей», що свого часу фактично закрив на всій території Російської імперії доступ до освіти представникам «нижчих станів».

Між іншим, Ленін приписуваної йому фрази ніколи не промовляв і не писав.

Але якби він і сказав щось подібне, то в цьому не було б ніякої крамоли навіть з погляду обивательського «здорового глузду». Адже жодна буржуазна конституція у світі (і Основний Закон України в тому числі) не обмежує права кухарок займатися державною діяльністю. А при капіталізмі начебто дозволено все, що не заборонено законом!

Але точність цитування — обов'язкова вимога, свято виконувати яку зобов'язаний будь-який сумлінний автор. Отож не відмовлю собі в задоволенні відтворити ленінську думку в її первозданному вигляді:

«Ми не утопісти, — пише Володимир Ілліч у відомій роботі «Чи втримають більшовики державну владу». — Ми знаємо, що будь-який чорнороб і будь-яка кухарка не здатні зараз же вступити в управління державою. У цьому ми згодні і з кадетами, і з Брешковською, і з Церетелі. Але ми відрізняємося від цих громадян тим, що вимагаємо негайного розриву з тим забобоном, начебто управляти державою, нести буденну, щоденну роботу управління в змозі тільки багаті або з багатих родин узяті чиновники. Ми вимагаємо, щоб навчання справи державного управління велося свідомими робітниками й солдатами, і щоб почата була вона негайно, тобто до навчання цього негайно почали залучати всіх трудящих, усю бідноту». **(Повне зібр. тв. — Т. 34. — С. 315.).**

І що, скажіть, у цьому безглуздого? З чим тут можуть не погодитися люди, котрі доречно й не доречно іменують себе демократами? Адже подібний підхід характерний не тільки для соціалізму; на словах він декларується і буржуазією. Згадаймо знамениту «американську мрію» про чистильника чобіт, який казково розбагатів завдяки своїй працьовитості, і якого цілком можна порівняти за суспільним статусом з кухаркою. Різниця тут

та інтелігенція

лише в тому, що в дитини із простої радянської родини було значно більше шансів обійняти в майбутньому високий державний пост, аніж в американця, народженого на соціальному дні, — заробити свій перший мільйон.

Упродовж історично короткого терміну стара й нова інтелігенція злилися в одне ціле — інтернаціональну за своїм складом радянську інтелігенцію. У союзі з іншими верствами трудового народу вона створювала потужну радянську економіку, найвизначнішу в ХХ столітті культуру, прокладала людству дорогу в космос.

Напевно, можна навіть досить точно визначити час остаточного злиття старої й нової інтелігенції. Це роки Великої Вітчизняної війни, коли митрополит Алексій (майбутній патріарх Московський і всієї Русі), син камергера й рафінований інтелігент, чиї відносини з радянською владою в 1930-х рр. були досить напруженими, закликав із блокадного Ленінграда всіх патріотів об'єднатися навколо уряду СРСР в ім'я перемоги над фашизмом.

Звичайно, відносини соціалістичної інтелігенції і Радянської держави, на чолі якої стояла Комуністична партія, і надалі не були безхмарними. Та, напевно, і не могли бути. Подібна ідилія неможлива загалом.

Інтелігент (якщо, звичайно, він справді заслуговує такого зобов'язуючого звання, а не прикриває університетським дипломом свою міщанську сутність) завжди бачить недоліки чинної влади, хоч би якою хорошою і справедливою та була. Мало того, він обов'язково знаходить спосіб у тій чи іншій формі показати, що бачить їх. Це нормально. Беззастережно солідарний із владою інтелігент — такий само нонсенс, як профспілковий ватажок, котрий улесливо заглядає до рота своєму роботодавцеві, нехай то буде приватний власник або держава.

Однак інтелігенція була хоча й не завжди зручною, але **своєю** для влади. І радянська влада була для переважної більшості представників розумової праці **своєю**. Такою, що часто заслуговує критики за зайву прямолінійність і захоплення тріскучими фразами, але **своєю**. Та й як могло бути інакше, якщо вчителі й лікарі на власні очі бачили, яких зусиль докладали в Радянському Союзі для виховання підростаючого покоління та оздоровлення народу, якщо вчені знали, що держава заощадить на чомусь іншому, але ні за яких умов не пожаліє коштів на вітчизняну науку!

Намагаючись налаштувати народ проти соціалізму, сучасні антикомуністи люблять смакувати не дуже гарні епізоди, пов'язані з відносинами Радянської держави та окремих представників інтелігенції, особливо творчої. При цьому, як правило, напівправда безпардонно змішується з відвертим вимислом.

Так, керівництво СРСР не розсипалося, наприклад, у компліментах В. С. Висоцькому, але наведіть приклад, в якій іншій країні уряд робив це стосовно критиків суспільного ладу? Але голос «опального» (за версією сучасного буржуазного інтелектуально-політичного бомонду) барда лунав з усіх вікон навіть на самих далеких околицях Союзу. А в столиці Радянської України йому без яких-небудь перепон було надано для виступу актовий зал університету ім. Т. Г. Шевченка. Цей факт добре відомий киянам старшого покоління.

Так, М. С. Хрущов вчинив по-хамськи, дозволивши собі на очах здивованої громадськості погрожувати кулаком поетам-шестидесятникам за зайві, на думку Микити Сергійовича, вольності. Проте люди, які з лицемірним жалем раз у раз нагадують про цю витівку не обтяженого зайвим вихованням партійного лідера, чомусь «забувають» додати, що вірші тих же шестидесятників публікувалися в СРСР багатомільйонними тиражами. Нинішнім поетам — та бодай соту частину тих тиражів.

До речі, про тиражі та мови. Націоналісти страшно люблять обвинувачувати комуністів у тому, що ми нібито переслідували українську мову, коли перебували при владі. Однак книжок українською видавалося тоді незрівнянно більше, ніж сьогодні, при «помаранчевому» режимі. То хто ж — українофоб, а хто — українофіл, панове націоналісти?

Скажу відверто: у відносинах соціалістичної держави та інтелігенції справді були проблеми, які можна й потрібно було вирішувати. В Радянському Союзі — ніде правди діти! — існували серйозні проблеми із свободою слова. Але зазначу, що проблеми ці мали пізніше походження. Варто перегорнути газети 1920-х рр., щоб переконатися, наскільки відверто вони інформували народ про те, що відбувається в країні та світі, які гострі питання порушували. Радянська влада без побоювання говорила тоді людям правду. І у свою чергу готова була чути правду від них!

Так, працівникам розумової праці часто-густо недоплачували. Ставки професора й доцента, наприклад, у 1985 р. становили відповідно 540 і 320 руб., тобто залишилися такими само, як і в останні роки життя Сталіна. А щодо лікарів, учителів, інженерів, то хоча їхня заробітна плата збільшувалася досить швидкими темпами, її зростання все-таки відставало від відповідних показників підвищення життєвого рівня інших категорій трудящих.

Від імені всіх комуністів заявляю: ми ніколи не допустимо повторення цих недоліків у майбутньому. Негативний досвід — теж досвід. Про це знає кожен, кому довелося займатися розумовою працею.

Але хіба можна зрівняти прорахунки, що були в роки радянської влади (хай часом і серйозні) з тими мерзенностями, які ми бачимо сьогодні?

Нинішня влада презирливо охрестила нашу велику інтелігенцію «бюджетниками». Іншим словом, дармоїдами, єдиною відмінною ознакою яких є те, що на них доводиться витрачати гроші з державної скарбниці. Це страшно й огидно! Але ще страшніше те, що інтелігенція, схоже, змирилася з таким зневажливим до себе ставленням і вже не сприймає його як образу.

Символом нинішньої української медицини стала горезвісна «лікарня майбутнього», голосно розрекламоване дітище дружини президента, що так і не з'явилося на світ. І дедалі менше залишається наївних людей, які вірять, що ця сучасна Вавилонська вежа коли-небудь буде добудована. «Гарант» і його сімейство ґрунтовно попарилися на цьому проекті, зібрані у громадян на будівництво лікарні гроші благополучно канули в Лету, а далі хоч трава не рости! Демократія, одне слово...

Негативний досвід — теж досвід. Про це знає кожен, кому довелося займатися розумовою працею.

Символ нинішньої української освіти — юнаки та дівчата, позбавлені можливості вчитися через брак коштів.

Символ нинішньої української літератури — неоголошений (але від цього не менш реальний) страйк письменників. Вони перестали створювати серйозні твори, бо добре знають, що не одержать за них ні копійки. Адже держава повністю віддала турботу про розвиток літератури й мистецтва на відкуп «меценатам» із-поміж нуворишів.

А ті (принаймні найсовісніші з них), може, і хочуть розщедритися заради того, щоб талановитий твір побачив світ, та не здатні виявити його в купі ширвжитку, нав'язуваного їм. Адже відрізнити шедевр від халтури під силу тільки освіченій людині, а більша частина цих панів провели свою молодість із пістолетом у руках, оббираючи на ринку тих само інтелігентів, залишених без копійки «радикальними ринковими реформами» і змушених перекваліфікуватись у дрібних торговців.

Символ нинішньої вітчизняної науки — високочолі чоловіки з українськими (до певного часу) паспортами, котрі розбіглися по всьому світу. Вони вирушають за кордон не через брак патріотизму і не через переслідування з політичних мотивів. Просто на Батьківщині їм нема чого їсти.

Але ж «запасний аеродром» за кордоном є тільки порівняно в невеликої кількості фахівців, які становлять комерційну цінність для іноземної буржуазії. А мільйони менш щасливих українських інтелігентів — освічених, розумних і талановитих — виявилися непотрібними ні на Заході, ні у власній країні й животіють у злиднях без життєвих перспектив.

Невже це і є те «суспільство масового споживання, інтелектуальної свободи та рівних можливостей», яке свого часу, немов біблійним євреям — землю обітовану, рекламували інтелігенції антикомуністи, вмовляючи (і вмовивши!) її оголосити анафему соціалізму і радянській владі?

Хіба ви, шановні представники інтелігенції, не бачите, якої страшної руйнівної сили набув процес духовної «дебілізації» населення, свідомо проведений нинішньою владою за допомогою серіалів, ток-шоу та інших проявів буржуазної маскультури!

Я як комуніст не можу, не хочу й не звинувачуватиму інтелігенцію в тому, що сталося. Так само, як не ставитиму за провину робітникам шахтарські страйки кінця 1980-х, використані ворогами соціалізму як таран для розвалу соціально-економічного ладу, що забезпечував людині праці гідне життя. Адже наша провина обопільна. Значна частина інтелігенції і робітників «купилися» на провокаційні заклики внутрішніх і зовнішніх ворогів соціалізму, а ми, комуністи, не змогли убезпечити їх від фатальної помилки.

Сьогодні набагато важливіше говорити про те, що потрібно робити. Хочу поділитися деякими думками з цього приводу.

По-перше, оцінюючи минуле, сьогодення й перспективи на майбутнє, потрібно вірити власним очам і власному розуму, а не далеким від дійсності стереотипам, нав'язаним більшій частині інтелігенції реставраторами буржуазного ладу.

Досить себе обманювати: капіталізм ніколи не дасть ні матеріального, ні духовного благополуччя нашому народу!

Не дасть він благополуччя й інтелігенції! Дуже багато з-поміж вас потонуть у каламутних хвилях ринкової стихії: творча людина рідко здатна пробивати собі дорогу залізними кулаками. Вона гостро потребує опіки — звичайно, не за допомогою вчорашніх «худрад» або сьогоднішніх «темників», а за допомогою гідної оплати її праці, надійного соціального захисту, багаторівневої державної підтримки талановитих творів, полегшення їх шляху до масового читача й глядача, відродження системи народної творчості.

Зрозумійте, нарешті: ви не потрібні буржуазній Україні! Фактично тільки Компартія прагне спрямувати нашу країну на інноваційний, високотехнологічний шлях розвитку, при якому виникає потреба в сильній і численній інтелігенції. А всі олігархічні партії розглядають її як напівколоніальний придаток Заходу, постачальника сировини і дешевої робочої сили. Їм потрібна не інтелігенція, а «трубадури», які оспівують кошмар, що панує в країні.

По-друге, не можна вірити й тим, хто стверджує, що сьогодні, в умовах наймогутнішої економічної кризи, породженої жадібністю й соціальним егоїзмом фінансового капіталу, неможливо нічого змінити на краще. Це неправда!

Їм потрібна не інтелігенція, а «трубадури», які оспівують кошмар, що панує в країні.

Ми, комуністи, пропонуємо суспільству чітку й реалістичну Антикризову програму порятунку України. Її суть двома словами можна сформулювати так: за вихід із кризи мають заплатити олігархи. На їхніх банківських рахунках нагромадилося достатньо висмоктаних з народу мільярдів для того, щоб за допомогою цих грошей захистити трудящих від злиднів, урятувати вітчизняну економіку й культуру. Держава зобов'язана тупнути ногою і сказати: «Добродії олігархи, поверніть співгромадянам бодай частину того, що ви у них украли!»

По-третє, нинішня влада цього не робитиме, бо вона — плоть від плоті тих же олігархів. Отже, її треба змінити.

По-четверте, режим, що захопив нашу країну, не такий сильний і непереможний, як хоче здаватися. Він заснований на неправді та несправедливості, а це погана опора!

По-п'яте, інтелігенція повинна відчути себе складовою і невід'ємною частиною трудового народу, всі верстви якого потерпають від олігархічної експлуатації і мають спільні інтереси.

У сучасному буржуазному суспільстві інтелігенція за своїм соціальним станом набагато ближче до робітничого класу, ніж ще декілька десятиліть тому.

З одного боку, нав'язавши Європі Болонську систему вищої освіти, великий капітал на початку XX ст. поставив розумову працю на конвеєр так само, як сто років тому поставив на конвеєр працю фізичну. Буржуазії потрібні слухняні, старанні вузькі фахівці, котрі не мають широкого кругозору і знають по суті тільки одну інтелектуальну операцію. Вирішення цього завдання й забезпечує Болонська система.

З другого боку, із прийняттям останніх законів про інтелектуальну власність відбулося остаточне відчуження найманого робітника від результатів його розумової праці. Сьогодні, наприклад, наукове відкриття так само не належить ученому, який працює на ту або іншу корпорацію, як фабричному робітникові не належить вироблений ним продукт. А це означає, що обоє вони — пролетарі.

По-шосте (головне!), інтелігенція зобов'язана захистити майбутнє України.

А для цього передусім необхідно перестати підтримувати ворожу всім мислячим людям владу, яка прагне відучити народ думати, як уже відучила його від «тоталітарної» звички їсти тричі на день. Без вашої прямої або непрямої підтримки, шановні представники інтелігенції, вона не протримається й декількох місяців!

Але подивіться, що відбувається! Скільки розвелося істориків, які на замовлення начальства поливають брудом могили славних предків! Скільки економістів, які намагаються довести недоказове: начебто капіталізм забезпечує господарський і соціальний розквіт нашої країни! Скільки педагогів, які вчать своїх підопічних того, в що вони самі не вірять, інженерів, які допомагають руйнувати заводи, створені їх власною багаторічною працею, юристів, котрі послужливо підказують олігархам найвитонченіші способи пограбування співвітчизників! Скільки журналістів, котрі б'ють своїми статтями і репортажами по душах, немов кілер — зі снайперської гвинтівки! Але ж усі вони — працівники розумової праці, покликані давати знання, а не обдуровувати співгромадян!

Або візьмімо войовничий націоналізм, що роз'їдає нашу Батьківщину, наче ракова пухлина. Він ніколи не зміг би пустити таке глибоке коріння на українській землі, якби його насадженню не сприяли ті, кого заведено називати совістю народу — письменники, вчені, філософи. Хіба це не дивно, не жахливо, коли людина, чий прямий обов'язок — сіяти розумне, добре, вічне, допомагає вандалам, які захопили владу, ділити країну на «своїх» і «чужих» за національною ознакою, проповідує ксенофобію і расову ненависть?

Звичайно, далеко не всі представники інтелігенції улесливо прислуговують режиму націоналістів і олігархів. Їх навіть не більшість. Але й прислуговуючих, на жаль, багато. Дуже багато. А ще більше тих, хто дотримується обивательського принципу «моя хата скраю», мовчазно спостерігаючи за стражданнями Батьківщини.

Але ж підтримувати цю нелюдську владу або хоча б просто миритися з її існуванням — означає скоювати злочин не тільки перед своїм народом, а й перед самим собою. Відступати далі нема куди! В умовах економічної кризи процеси, що відбуваються в країні, економічного, політичного, інтелектуального й морального розвалу от-от стануть необоротними.

Тому я від імені Комуністичної партії України закликаю інтелігенцію згуртуватися з робітничим класом, іншими верствами трудящих, підтримати тих товаришів, які вже вступили в боротьбу, і дати відсіч антинародному режиму, що штовхає нашу Батьківщину до загальнонаціональної катастрофи. І ми спільними зусиллями обов'язково переможемо, бо нас мільйони, і з нами — правда!

Петро СИМОНЕНКО,
перший секретар ЦК Компартії України, голова фракції КПУ у Верховній Раді.

Великий капітал на початку XX ст. поставив розумову працю на конвеєр

ГОЛОС УКРАЇНИ № 31 (4781)
СУБОТА, 20 ЛЮТОГО 2010

Андрій Рєзник, один з найменитіших піаністів Європи, виступив з концертом у рідному Харкові

В столичній галереї "Колекція" відкрилася персональна виставка культового художника і письменника Леся ПОДЕРВ'ЯНСЬКОГО

Якби вона писала роман...

Ольга Вітик вишиває ікони. Чому саме їх — не знає. Ніколи не відчувала себе набожною, та й професія не сприяла: все життя вчителювала, була директором школи, членом партії. За часів «войовничого атеїзму» відважилася хіба що своїх дітей таємно похрестити. За вишивання взялася випадково. Якось лежала в лікарні, й сусідка по палаті принесла схему на канві — ікону Миколи–чудотворця.

«...А більш нічого не взяли...»

— Я глянула й завмерла, — розповідає Ольга Михайлівна. — Його очі світилися добром і спокоєм. У тому погляді було й розуміння, і співчуття, і надія...

Коли одужала, й собі шукала схему для вишивки. Пробувала квіти вишивати й інші сюжети, але ніщо так не тішить, як робота над іконою. Не передати, що переживаєш, коли з-під руки на полотні проглядають очі. Цього моменту найбільше чекаю. Може, тому й починаю вишивку з обличчя. Не знаю, правильно це чи ні, бо вчилася сама, хіба що кілька уроків у дитинстві дала старша сестра. Перед тим, як братися за першу роботу, взяла благословення у священика. Згодом купила книжечку, де про найбільш відомі ікони написано й молитви до кожної додаються. Інакше працюється, коли більше знаєш про образ, який вишиваєш.

Ось, приміром, Божа Матір Іржавська, її ще звуть Іржавецькою, Ржавською, Ржавецькою, — стара козацька ікона. Кажуть, що написана вона в 70-х роках XVI століття, після загибелі Байди-Вишневецького, в селі Іржавець (тепер це Чернігівська область). Вона мала пророчий дар: віщувала біду чи поразку. Кажуть, перед Полтавською битвою Матір Божа плакала. Це про неї писав у поемі «Іржавець» Тарас Шевченко:

«Як покидали запорожці
Великий Луг і матір Січ,
Взяли з собою Матір Божу,
А більш нічого не взяли...»

Ікона повернулася-таки додому, в Іржавець, і після реставрації явила свою чудотворну силу. За два століття вона пережила чимало всього, її нівечили грабіжники, а в 1930-х роках кинули у вогонь сільські комсомольці. Лишилися невеликі копії, і тільки в 2006 році, за єдиною фотографією, зробленою з оригіналу, ікону відродили в Печерській лаврі, а встановили в церкві Успіння Пресвятої Богородиці в селі Кобижча на Чернігівщині...

Ольга Михайлівна перегортає добрий стосик своїх вишивок. З полотна дивиться Божа Матір — Володимирська, Казанська, Козельщанська, Почаївська, Страсна, Семистрільна, Триручиця...

— А ось і Микола-чудотворець, який колись прихилив мене до цього заняття, — розповідає вишивальниця. — Покрову Пресвятої Богородиці третій раз вишиваю — тепер уже собі, а дві подарувала. Чи шкода? Ні, приємно дарувати — до сорока моїх вишивок уже живуть поза цими стінами. А скільки всього вишила — не лічила. На оцю — дрібненьким хрестиком і більшу — й часу більше треба, а цю — крупним хрестом — за місяць-півтора вишию. Найкраще працюється вночі: всі сплять, а в мене безсоння, годині о другій прокинуся і сідаю на кухні до роботи. Багато чого передумаю, а життя було таке, що хоч роман пиши...

«Давай купимо тата...»

Якби вона той роман писала, обов’язково розповіла б історію свого рідного села — Китайгородки Томаківського району на Дніпропетровщині. Колись воно Лосівкою звалося, бо виросло навколо хутора капітана Лося, що осів тут за катерининських часів. Нинішню назву дали йому переселенці з Китайгорода Полтавської губернії (тепер це Царичанський район Дніпропетровщини). Вже в кінці XIX століття навіть у довідниках значилось «Китайгородка», а в дужках — «Лосівка».

— Під час війни тут ішли великі бої, потім люди з усього Союзу їхали сюди на солдатські могили. Війна й у мене забрала батька. Його залишили в селі для організації партизанського руху. А де сховатися партизанам у степу? Фашисти в перші дні окупації вивезли місцевих комуністів у Запоріжжя, в концтабір. Потім розстріляли. Торік у тутешньому музеї мені дали довідку, що там 37 тисяч полягло — полонених, підпільників, євреїв. Списки не збереглися. Татової могили не знайшла, а чужих розшукала чимало, бо все життя вела з учнями ще й пошукову роботу, — розповідає Ольга Михайлівна.

Вона працювала в рідній школі — піонервожатою, потім викладала українську мову й літературу. Вищу освіту здобула заочно, хоч зі своїм атестатом могла після школи до інституту йти. Але тоді було модно цілим класом залишатися в селі, й вона виступила з таким закликом. Після цього не залишитися не могла.

У дев’ятнадцять років вийшла заміж. Її Микола був сирота. Мама померла, коли йому чотири роки минуло, а батька, колгоспного конюха, засудили за те, що не догледів коня, хоч загнав його голова колгоспу, який «бєдкою» ганявся за кимось по степу. У таборах чоловік знайшов нову дружину й до своїх чотирьох дітей не повернувся. Їх піднімала на ноги бабуся. До неї вони й прийшли жити. Через рік Миколу забрали в армію, а Ольга народила сина.

— Посиділа два тижні в декреті, та й на роботу треба йти. Через усе село несу дитину до мами, звідти біжу до школи, а ввечері забираю, і знову на другий кінець села — до бабусі. Коля мій служив довго й далеко — майже 3,5 року в Йошкар-Олі. А коли повернувся, усього три місяці ми побули разом — не встигли ні надивитися, ні надихатися... Товариш його будувався, і вони поїхали в кар’єр по пісок. Там Миколу й привалило. Як це було пережити? Досі не можу знайти слів, щоб розказати... В мене тоді була одна дорога: після школи — на цвинтар, поки хтось не прийде і за руку не відведе додому. Ми дуже любили одне одного, розписалися таємно, бо моя мама і його бабуся не схвалювали нашого шлюбу.

Пожила я до сорока днів по смерті чоловіка в бабусі та й повернулася з дитиною до мами, в хатину, яку вона зліпила з дідусем, татовим батьком, у сорок третьому. Крім мами й нас із Юрком, тут ще жила й сестра з дитиною — на всіх одна кімнатка... І коли мене Вітик покликав заміж, я пішла. Сама, може, не зважилася б, бо минуло лиш півтора року по смерті чоловіка. Але Юрко казав: «Давай, мамо, купимо собі тата. Я хочу дядю Колю Вітика». Так син вибрав мені другого чоловіка. Він теж рано помер, у сорок сім. Я давно вдова — більше двадцяти літ...

У другому шлюбі народилося ще двоє — син і донечка. На третю дитину спершу не чекали, а тепер Ольга Михайлівна нею натішитися не може:

— Оленка — дар Божий. За всі мої печалі таку дитину дав мені Господь... Сини в селі лишилися, а Оленочка з чоловіком — у Дніпропетровську. Їхня донечка росла біля мене в Китайгородці, в місто ми вдвох перебралися, коли Олеся в школу пішла. І знову в одній кімнатці вчотирьох... У цій гарній двокімнатній квартирі новосілля два роки тому справили. Тепер — тільки вишивати!

Онукам (восьмеро їх у Ольги Михайлівни) весільні рушники готує. Може, й на персональну виставку зважиться. Хоча на рамки потрібен цілий скарб, а на вчительську пенсію не розбагатієш. Ми ставимо вишивки щільненько поруч — хочеться, щоб на знімку вмістилося побільше цієї краси.

Тетяна КОЛЯДИНСЬКА.
Дніпропетровськ.

Фото автора.

Виспівати

«Хто оволодів своїм голосом, той знайшов ключа до власної долі». Цю думку можна сприймати як метафору. А можна беззастережно повірити й вирушити на пошуки отого ключа, а, знайшовши, крок за кроком виспівати свою долю. Заслужена артистка України, солістка Національного будинку органної та камерної музики України, лауреат Міжнародного конкурсу «Бурштиновий соловей» Марія Ліпінська, яка незабаром відзначатиме 15–ліття творчої діяльності, колись вчинила саме так. І не схибила. «Покликання вище від професії, а доля більша, ніж усе твоє життя», — вважає співачка.

Марія Ліпінська — частий гість передач Українського радіо («Вечірня студія «Ліра», «Співучі голоси України», «Музичний дарунок»). Слухачі полюбили співачку не лише за розкішний голос, вокальну майстерність, артистизм, а й за розум, привітність і шляхетну простоту під час спілкування у прямому ефірі. Разом із Академічним оркестром народної та популярної музики Національної радіокомпанії України під орудою Святослава Литвиненка вона зробила понад 20 фондових аудіозаписів.

— У мене багато друзів на радіо, теплі стосунки з багатьма ведучими програм, — розповідає Марія Ліпінська. — Окрім фондових записів УР, у передачах звучить музика з аудіодисків «Пробудження» та «Побудь со мной...» Планую випустити DVD-диск (звісно, власним коштом), до якого увійдуть романси й джазові стандарти.

— Маріє, розкажіть про вашу співпрацю з Академічним оркестром народної та популярної музики НРКУ.

— Я дуже вибаглива співачка. Є два українські диригенти, з якими знайшла творчий контакт: Володимир Сіренко і Святослав Литвиненко. Всі мої записи до фонду радіо створено разом із оркестром народної та популярної музики під керуванням Литвиненка. Святослав Іванович надає великої уваги якості продукту, який випускає. Для мене це принципово. Він охоче співпрацює з вокалістами, що для диригентів — рідкість... Створення фондових музичних записів — дуже важка праця, але вона організує голос, ти зростаєш як вокаліст у такій роботі. Доводиться робити по кільканадцять дублів, шліфувати нюанси задля належного рівня звучання. Тепер смішно, а під час перших записів психологічна напруга доводила мене ледь не до запаморочення. Окрім того, треба знати специфіку роботи «на мікрофон». Маю великий голос, але люблю співати в мікрофон, якщо зал не акустичний. Отже, я задоволена супроводом академічного оркестру, думаю, що оркестранти (як і я!) відчувають «драйв» під час нашого з ними спільного музикування.

Робота в студії — хороший вишкіл, а результат залишиться, навіть коли тебе вже не буде. Прикро, що не всі вокалісти це розуміють. Наша славетна прима Євгенія Мірошниченко не любила записуватися в студії, і тепер можна пожалкувати, що для майбутніх поколінь багато що з її неповторного мистецтва безповоротно втрачено...

Робота в студії — хороший вишкіл, а результат залишиться, навіть коли тебе вже не буде

Олександр ДЗЕКУН: «У моїй виставі нічого бутафорського немає!»

Країну роздирають протиріччя. Конкуруючі впливові групи сперечаються, не поступаючись одна одній. Могутні сусіди підступно готують вторгнення. Та навіть зовнішня загроза не об'єднує національну еліту. Більшість схиляється до конформізму, меншість закликає гідно прийняти смерть. Так судилося. Змінити вже не можна нічого.

Це — не короткий опис сучасної історії однієї пострадянської країни. Це — «Кассандра», поставлена на сцені Донецького національного академічного українського музично-драматичного театру. Вистава за п'єсою Лесі Українки стала першою прем'єрою театру у статусі національного. Нова робота режисера Олександра Дзекуна, який свого часу поставив на донецькій сцені «Ревізора», може стати не менш резонансною. Хоча художній керівник театру Марко Бровун визнає: «Кассандра» — вистава для підготовленого глядача. «Вона як авторська пісня, — пояснює художній керівник. — Вистава йтиме два-три рази на місяць, і ми проводитимемо з публікою попередню роботу. Переконаний, на глядачів чекає естетичне потрясіння».

Народний артист Росії Олександр Дзекун уже має досвід роботи з донецьким театром: кілька років тому поставив тут резонансну виставу «Ревізор» за Гоголем. Уродженець Донеччини, він довго працював у Саратові, де поставив понад 50 вистав. Ставив також на сцені столичного театру імені Франка, МХАТу імені Чехова. Однією з улюблених Дзекун називає виставу «Берестечко» за поемою Ліни Костенко, зроблену для Рівненського муздрамтеатру. П'єса «Кассандра» несе яскравий відбиток авторського бачення, бажання зробити філософію Лесі зрозумілою сучасникам.

Кохання і ненависть, війна і смерть, честь і обман — попри те, що на сцені вирують пристрасті, сама вистава — напрочуд тиха та інтелігентна. Режисер зізнався, що в головній ролі віщунки Кассандри бачив лише актрису Наталію Стефашину: «Вона володіє інтуїцією, дуже важливою для акторської професії. Але головне — вона не вміє награвати, а справді існує на сцені в кожній ролі. У мене тиха вистава. І силою голосу нічого не візьмеш, тим паче Лесю Українку. Якщо людина не відчуває симфонічну музику, спробуй їй довести, що це добре».

Уважний до кожної деталі, Олександр Дзекун домігся максимальної точності у відтворенні колориту епохи. Навіть забракував пошиті було в давньогрецькому стилі костюми: «Троянці не ходили в сандаліях та античних тогах!» Кожна деталь дуже природна — від давньої музики до античного хору. «У моїй виставі нічого бутафорського немає, — наголошує Дзекун. — Якщо посуд — то посуд справжній, глиняний. Люблю музичний простір, сценографію, які формують і збуджують актора на справжнє існування. Завжди ставлю виставу багатошарово. Хтось сюжет побачить, хтось — за сюжетом, хтось — історію, а хтось — міф. Сучасний глядач може взагалі не знати давньогрецької міфології і не відати, хто така Кассандра. Тому у сценічній версії я прагнув, щоб ситуації сюжету виглядали, як на рентгені, щоб глибина цього твору стала близькою і доступною для сучасників».

Ліна КУЩ.

На знімку: сцена з вистави «Кассандра».

Фото В'ячеслава ПАЩУКА.

ПОДРОБИЦІ

Подвійний поліфонізм

У Хмельницькому, в органному залі філармонії, презентовано нову книгу Броніслава Грищука **(на знімку)** «Голос нічної ластівки».

Народився прозаїк, драматург, публіцист і поет 1940 року в селі Сергіївка Волочиського району Хмельниччини. Закінчив Львівський держуніверситет, факультет журналістики. Працював редактором видавництва «Каменяр», редактором обласної газети, журналістом. Броніслав Грищук — автор книжок оповідань та повістей «Вечірні поїзди», «Колія», «Кинджал милосердя»...

Мабуть, не даремно нову книжку автор презентував саме в філармонії. Броніслав Грищук, як пишуть про нього рецензенти, пише дуже поліфонічно. А в філармонії твори Броніслава Анатолійовича звучали в поєднанні з малим симфонічним оркестром. Так би мовити, подвійний поліфонізм. Утім, і без допомоги оркестру його книжки притягують до себе. Його мова — щедра, напівзабуто-милозвучна. В його оповіданнях людина й природа, як дві рівнозначні величини, гармонійно переплетені між собою, доповнюють одна одну. Ви чуєте «запах сіна з балкона» чи гул маленької бджілки, що кружляє над квіткою. А глибше читається філософія думки. Втім, сам Броніслав Грищук, з хитруватою іронією істинного провінціала, каже, що не вважає себе мудрим. В його прозі кожен знаходить щось близьке для себе. Через сьогодення та історію, через містику та гротеск Грищук зачіпає вічні теми. Як і в класичній музиці, скільки не слухай, а знаходиш новий настрій, в кожному реченні, скільки не читай — знаходиш новий зміст.

Марина БОРТНИК.

Фото з архіву «Голосу України».

Коли говорять медики, музи мовчать?

ЗАПИТАННЯ ЧИТАЧА

В очікуванні можливої чергової хвилі грипу читачі засипають нас запитаннями: невже культурне життя у вогнищах епідемії замре ще на кілька тижнів? «Ми з чоловіком купили квитки в театр, але якщо знову відмінять спектаклі, ризикуємо втратити свої гроші. Чи мені все-таки компенсують витрачені кошти?» — цікавиться киянка Ірина.

По роз'яснення ми звернулися до відділу театрів столичного Головного управління культури, але там кореспондента «Голосу України» спантеличили. «Ми не вирішуємо ці питання, — відповів переляканий жіночий голос. — Й не уповноважені давати які-небудь коментарі».

Зате в театральних касах заспокоїли: кажуть, що і перша хвиля епідемії для театралів пройшла майже без втрат. Квитки організовано обмінювали на більш благополучний час. До слова, одна моя знайома без проблем потрапила на свій улюблений «Сорочинський ярмарок» в академічний театр оперети. Правда, на три тижні пізніше.

— В касі мені порадили стежити за афішею, — згадує вона. — Як тільки після епідемії в ній з'явився спектакль, відмінений через грип, проблему вирішили: замість невикористаного квитка мені дали новий. Причому місця запропонували навіть кращі за попередні. І без усякої доплати.

А от в епідемічно благополучний час театрально-концертні квитки поверненню чи обміну не підлягають, — пояснили в київських театральних касах. На практиці, звичайно, можна впросити тітоньку у віконці піти на незначне порушення інструкції... Але якщо касир відмовить, нічого не поробиш.

Інша справа — якщо концерт або спектакль відмінено з вини організаторів: чи артист занедужав, чи гастролі не відбулися, чи з якоїсь причини один спектакль замінили іншим. Тоді квитки зобов'язані прийняти назад і повернути сплачені за них гроші.

— Як правило, організатори так і роблять, — розповідає касир. — Правда, ситуації бувають різні. Приміром, одна моя клієнтка досі не може повернути 700 гривень, сплачені за квитки на концерт світових зірок балету. Шоу з гучною назвою мало відбутися ще в грудні. Один раз його вже переносили, але зірки так і не приїхали. Організатори взялися повертати глядачам гроші, та тільки кошти швидко закінчилися й на всіх не вистачило. Тепер у ситуації розбираються правоохоронні органи.

— Існує інструкція про порядок ведення квиткового господарства на театрально-видовищних підприємствах, але в ній нічого не сказано про строки повернення грошей за квитки, — роз'ясняє адвокат юридичної фірми «Ільяшев і партнери» Арсеній Герасимів. — Залишається керуватися статтею 17 Закону про захист прав споживачів, що передбачає право споживача одержати відшкодування, якщо оплачену ним послугу не було надано. Більше того, стаття 15 цього ж закону вимагає, щоб споживачеві було заздалегідь надано інформацію про те, під фонограму співатимуть артисти чи живцем. Якщо замість обіцяного живого виконання вам запропонують «фанеру», буде ще один привід вимагати відшкодування витрачених на квитки грошей. До речі, відомий випадок, коли глядачка через суд стягла з організаторів концерту кошти тільки тому, що з запропонованого їй місця було погано видно сцену.

Ганна ЛУКАНСЬКА.

Мал. Олексія КУСТОВСЬКОГО.

свою долю

— Нова грань вашої творчості — викладання в Національній музичній академії...

— Викладаю вже третій рік, працюю з жіночими голосами. Після того, як несподівано померла відомий педагог, професор Галина Туфтіна (в якої я сама навчалася), мені зателефонувала завідувачка кафедри сольного співу академії Євдокія Колесник і запросила працювати. Вдячна за це Євдокії Василівні. Дивно, але мені ніщо так легко не давалося, як викладання. Коли прийшла перша студентка, я одразу зрозуміла, що робити, ніколи до цього не займаючись педагогікою. Вже маю випускників. Вимагаю від учнів включати мозок, аналізувати свої дії під час співу, інакше студент як митець не відбудеться. Досконалий вокал — не самоціль, а засіб художньої творчості артиста.

— Володіючи потужним оперним голосом рідкісного типу (мецо-сопрано, яке висотно ближче до контральто, з унікальним «шовковим», шляхетним тембром), яскравою зовнішністю, неабияким артистизмом, ви присвятили себе камерній сцені. Чому саме камерний жанр?

— Дуже рідко оперні співаки виявляють інтелект, музикальність і своє ставлення до музичного образу, частіше їхня мета — продемонструвати свої вокальні здібності. Але ж публіка все відчуває!.. Мої сольні концерти — як театр одного актора, адже проспівати романс означає зіграти міні-виставу. Вважаю, що професія вокаліста дає більше можливостей для розкриття акторської природи, ніж освіта артиста драмтеатру. Я дійшла невтішного висновку (він стосується і мене, бо я передусім акторка, а не співачка), що артист узагальнює в собі найгірші прояви людської істоти, такі, як пиха, тощо. Актори — вельми хворобливий прошарок суспільства...

— Але є і вищі вияви акторської натури. Митці старої школи не казали про себе: «Я працюю в театрі», а лише: «Я служу там».

— Один із моїх дисків не випадково названо «Пробудженням». Покликання артиста — пробудити в слухачеві (глядачеві) дитину, яка тягнеться до світла. На сцену виходжу не отримувати (оплески, славу, хоча це потрібно кожному артистові), а віддавати — енергію любові до світу, музики, людей. Звідки беруться сили на відновлення? Під час репетицій у тобі включається якась «субособистість», коли відчуваєш неймовірний приплив енергії, піднесення, хоча це напружена робота. Це імпровізування почуттями, бо репетиція почуттів неможлива. Відбувається емоційний контакт із оркестром, публікою, і якщо душа слухача відгукнулася, вважаю, світ став трішечки кращим, ближчим до гармонії. Задля цього я живу як артистка, це і є найвищою метою.

Чому нині таке падіння рівня культури? Бо справжнє мистецтво майже не має державної підтримки. За себе не боюся, бо я самодостатня особистість, нішу собі знайду. Але загальний стан культурного часопростору в Україні невтішний. Багато хто з моїх колег забуває про самоорганізацію, самодисципліну й відповідальність за слухача. Якщо ми робимо нашу справу недбало, то вбиваємо людей морально.

— Що таке, по-вашому, людська доля?

— Вважаю, що кожна людина має свою неповторну долю, даровану вищими силами, яку змінити неможливо. Тебе ніби ведуть по життю. Я не забобонна, але намагаюся зважати на знаки долі. Серед доленосних подій у житті пригадую таку. Коли мені було шість років, до нашого дитсадка прийшли люди з київського дитячого хору «Щедрик» відбирати учасників до молодшої групи колективу. Моє музичне виховання — це заслуга «Щедрика». Завдяки засновнику й керівникові хору Іраїді Сабліній, хормейстеру Маріанні Сабліній та їхнім колегам я всотувала в себе світову музичну культуру, відчуття стилю, розвивалася моя музична інтуїція. У «Щедрику» співала до 16 років, потім була учасницею драматичної студії. Мистецтво — це моє життя. Заздрю тим, хто помирає на сцені. Артистові доводиться багато чого зректися у приватному житті, але я ні про що не жалкую. Дуже люблю свого сина Дмитра, якому зараз 12 років. Народження, виховання дитини — це й випробування, і справжня цінність, те, що тримає тебе в житті...

Записала Оксана ЧАЙКА.

Фото Вікторії МАЙСТРЕНКО.

Які душі, така й країна

Із Чернігова мені надійшов чималенький лист, який, попри справедливе невдоволення свідомої громадянки і низки поставлених нею гострих запитань, виділявся з моєї великої пошти своїм оптимістичним закінченням і невгасимою вірою в добре майбутнє. Отже, спочатку фрагменти листа.

…Пролежала 10 днів у лікарні, зробили операцію з видалення тромбу на нозі — 870 грн., тоді як моя пенсія — 1017 грн. Я не ремствую, бо моя ситуація ще не найгірша. Але на деякі речі хочу звернути увагу.

Годують у лікарні, мабуть, гірше, ніж у в'язниці, бо шматок хліба в обід до першої страви на воді, чай без цукру — тричі на день, каші на воді. Не дай Боже, нині захворіти!

Але що приємно: лікарі та весь медичний персонал — навдивовижу уважні, ввічливі, працюють з любов'ю і, мабуть, лише цим своїм добросердним відношенням лікують краще, ніж препаратами.

…Що відбувається? Чому ми так бідно живемо в багатій Україні?

Рік тому, в лютому 2009-го, цукор коштував 3,18 грн. за кілограм (зберігаю чеки для історії), а сьогодні — майже 7 грн. І це наш вітчизняний виробник! Молокопродукти подорожчали на 60—80 відсотків, сало коштує 35—40 грн. за кілограм, цибуля минулого року коштувала гривню, нині — 6,5 грн., морква — 6 грн. у супермаркеті.

Кругом не виробники, а самі перекупники (посередники), колгоспів немає, а нинішні сільські господарства займаються переважно зерном, городини дуже мало. Прикро, що все так по-дурному зруйнували. Тепер потрібно десятки років, щоб відновити аграрний сектор і нагодувати власний народ.

…Банки — не державні, а комерційні. В них ніхто ні за що не відповідає. Не знаю, що має держава від комерційних банків, а нас просто «кинули». Наш чернігівський банк «Синтез» гроші власникам не віддає — ні відсотків, ні депозитів.

Аж до 55 років я була переконаною атеїсткою, але нині мене втішають лише Біблія і християнська література. Живу так, як навчає у своєму Посланні апостол Павло: «Тіштеся завжди у Господі… Великий прибуток людини — бути благочестим і задоволеним завжди! Вмію жити в бідності, вмію жити в достатку… Все можу в Ісусі Христі, котрий зміцнює мене».

Радію життю, радію пенсії після 36 років праці, радію, що я вільна людина, що Бог дуже позитивно змінює моє мислення. Читаю книжку Євгена Голибарда «Здоров'я створи сам!» і беру на озброєння його поради щодо самолікування і повноцінного життя без ліків.

Стежу за Юлією Володимирівною Тимошенко і захоплююсь нею. Така маленька жінка, а скільки у ній віри в справедливість і справжньої сили духу!

Т. М. СОЛДАТОВА.

Шановна Тетяно Миколаївно! Дякую Вам за великий, насичений корисною інформацією лист, до якого я не міг залишитись байдужим.

Радію разом із Вами, що попри всі негаразди Ви все-таки не втратили спокійного і розважливого відношення до непростих і болісних процесів та явищ, що відбуваються в Україні. Спробую відповісти Вам на деякі з великої кількості запитань, поставлених у Вашому листі.

Зрештою, головну відповідь дали громадяни України: кожен народ заслуговує на такого керівника, якого сам собі обирає...

Добре, якщо люди з власних помилок зроблять висновки на майбутнє.

Хоча, звичайно, це зовсім не помилка, а результат відсутності відповідальності за власну долю і долю своєї Батьківщини. Адже голоси громадян розподілилися на три приблизно рівні частини: по одній третині за кожного кандидата і одна третина взагалі не голосувала або була «проти всіх».

То що можна сказати про перспективи життя в країні, в якій дві третини громадян не усвідомлюють наслідків власної поведінки?! Питання риторичне.

Хоч як це сумно, але треба відкинути совєцькі ілюзії («Когда нас соберут, когда нам обьяснят?»), для яких не може бути місця в ринковій економіці.

За так званих комуністичних часів хтось «нагорі» планував, розподіляв і відповідав, а «простий» громадянин повинен був лише працювати і схвалювати.

Унаслідок цього вперед вийшли країни, де ринкові умови відкривають кожному громадянину можливості для ініціативи і пошуку шляхів самореалізації, а національні пріоритети визнаються всіма громадянами держави.

Дехто з колишніх використав свої організаційні зв'язки і швидко вписався в ринок, своїм власним паскудством перетворивши його на базар, де жертвами обдурювання стали десятки мільйонів людей. Натомість 100 сімей упродовж майже 20 років стали мільярдерами.

Зростання цін — це наслідок багатьох форм грабунку, в основі якого безсовісна брехня: прихватизація загальнодержавної власності, організовані банкрутства, блокування вітчизняного виробництва з метою отримання спекулятивного прибутку від реалізації імпорту, трастові та банківські махінації, маніпуляції навколо курсу гривні, валютні махінації, бюрократичні бар'єри при оформленні прав громадян, а отже, й корупція, хабарництво і повна відсутність правосуддя.

Але ж усе це здійснюють громадяни України!

Здійснюють громадяни як би двох категорій: одні брешуть і грабують, а інші дають їм можливість це робити. Результат парламентських (вересень 2007-го) і президентських (лютий 2010-го) виборів — переконливе цьому підтвердження.

Сорок років мандрів ізраїльського народу пустелею — це не літературна метафора, а спосіб реалізації закону заперечення заперечення, який Ісус Христос сформулював дуже точно: «Щоб виріс колос, який дає сорок зернин, треба, щоб вмерло зернятко, яке дає цей колос».

Верховна Рада України щороку продукує сотні нових законів, але життя від того не стає кращим. Уже створено сотні томів юридичної літератури, цілі енциклопедії права. Але все це, як сказано у Еклесіаста (Когелета), — «марнота марнот — геть усе марнота» (Проп. 1, 2).

Якщо суспільство (кожен громадянин!) не виконує Десять Божих заповідей, написаних на одній сторінці, то в жодному разі нічого доброго не буде од сотень томів законодавчих норм для цього суспільства.

Багато хто не вірить у вічність живої душі й не готується відповідати перед Господом за свої гріхи. А отже, й не береться відповідати за себе, за свої вчинки, за власну Батьківщину. Люди несуть у собі рабську психологію.

Отже, нині першочерговим завданням суспільства якраз і є усвідомлення кожним громадянином своєї власної (персональної!) відповідальності за подальшу долю України.

Бо кожна країна — це не просто територія, а передусім люди, громадяни, котрі несуть у своїх серцях свідому відповідальність за існування і розвиток своєї держави і готові її захищати.

Сьогодні нашої України є стільки, скільки ми її несемо в собі, скільки ми її прийняли на себе. Україна — це територія наших душ. А які душі, така й країна.

Віталій КОРЖ,
народний депутат України (фракція БЮТ).

Врятований лелека допомагає годувати кота і двох песиків

БРАТИ НАШІ МЕНШІ

Білий лелека, якому не вдалося відлетіти у вирій, зимує на обійсті у Володимира Липовецького з Томашполя на Вінниччині. Птаха з пораненою ногою і перебитим крилом підібрали край дороги під час перших холодів минулої осені сини — Сергій та Володимир.

— Привезли буська в машині і кажуть: «Тату, його пси загризли б, бо не може ні летіти, ні ходити», — Володимир Анатолійович згадує про те, як саме лелека опинився у них вдома. — Побачили його хлопці край дороги за містом, недалеко від автозаправки. Шкандибав по полю. Не могли покинути. Згадали, як я крука вилікував, мовляв, лелеку так само поставлю на ноги...

Онук Володимира Анатолійовича, десятикласник Сашко, хоч і живе на іншому кінці міста, погодився допомагати дідові доглядати за птахом. Уже три місяці бусько є членом сім'ї Липовецьких. «Він за цей час так звик до всього, що навіть годує двох песиків і кота, — каже Володимир Анатолійович. — Коли сам досхочу наїсться риби, тоді бере у дзьоб рибину і несе нашій сіамській киці Соні. Потім вертається і так само дає по рибині Бульці і Кузі. А ті аж витанцьовують перед ним на задніх лапках».

Гриша-десантник чотири дні дзьобав усіх підряд

Гість з неба, або Гриша-десантник (так назвав лелеку Сашко), чотири дні не давав нікому спокою. Ще трохи — і його могли виставити за двері. «Ми занесли його у хлів, — каже Володимир Липовецький. — Там у нас корова, теля, в кутку будка Бульки й Кузі. Розмістили у клітці. А йому там не сподобалося. Вибрався і давай усіх дзьобати. Спочатку мені дісталося, пробив дзьобом штанину. Тоді клюнув корову, потім теля... Собаки скавулять, корова реве. Шум, гам, як на весіллі. Так тривало чотири дні. Я вночі більше був у хліві, ніж у хаті. Боявся, щоб око корові або теляті не виклював. Та й вони могли затоптати птаха».

Місце для себе лелека облюбував там же, у хліві, на тумбочці, що стоїть біля вікна. «Я зрозумів, що йому треба бути вище від усіх, — усміхається співрозмовник. — Така в нього природа».

На запитання, чому Гриша, Сашко каже, що це була ідея діда дати таке ім'я. Мовляв, гріх, грішно калічити птахів. Звідси і Гриша.

До риби і ковбаси припрошувати не треба

— Гриші добряче поталанило, — усміхається Сашко. — Дід у нас затятий рибалка. Та ще й ставок під боком, у кінці городу. Рибу завжди маємо. А лелеці тільки й подавай її. Хоч велику, хоч малу — все одно проковтне.

Навіть у ці морозні дні онук з дідом сідають з вудочками біля лунки. «Оце перед вашим приїздом о сьомій закинув вудочку і десь за три години спіймав шістнадцять плотичок, — каже Володимир Анатолійович. — Шість із них Гриша одразу ум'яв. По одній віддав своїм друзякам — коту й песикам. Решту рибин залишу на обід і вечерю».

Не треба припрошувати лелеку до ковбаси і м'яса. Їх дають нарізаними на шматочки. «Ставлю на ніч мишоловку на горищі, там миші водяться, - каже пан Володимир, — на ранок Гриша має делікатес. А ось вітаміни силою запихаю у дзьоба. Морква, яблука, капуста, буряк чомусь нашому гостю не до смаку. Але ж вітаміни потрібні...»

Прилетить крук, сяде на плече...

На городі в господаря стоїть дерев'яний стовп з підпорою. Колись там проходила лінія електропередач. Дроти перенесли в інше місце. Стовп залишився. Володимир Анатолійович планує вимостити на ньому гніздо, закріпити колесо. «Думаю, від нас лелека не захоче летіти, — каже співрозмовник. — Тут для нього ставок з рибою, жабками. Така само історія була в сусідньому селі Моївка Чернівецького району. Там чоловік теж врятував лелеку. Після того в селі стільки з'явилося лелечих гнізд!.. Недарма кажуть, що лелека — як людина: все розуміє, а ще більше — відчуває».

Синиці на обійсті в Липовецьких виспівують із самого ранку. На деревах і біля вікна господар чіпляє на ниточках шматочки сала. От і злітаються. Минулого літа довго прилітав до їхньої оселі крук. Пан Володимир знайшов його пораненого у траві на березі ставка. Обробив рану йодом. Так само, як і лелеці. Виходив, як малу дитину. Випустив, а той відлетить і знов повернеться. Сяде на плече і на весь голос: к-а-арр! Приблизно місяць після того, як випустили на волю, птах кружляв над будинком рятівника.

Коли сам досхочу наїсться, бере рибину у дзьоб і несе нашій сіамській киці.

— Гриша теж за мною ходить, як на прив'язі, — усміхається Володимир Анатолійович. — Куди я, туди й він. Корову до хати не заведеш, а цей приходить погрітися. Впускаємо. Навіть відгукується, коли ім'я називаю. Корову, здається, доглядати легше. Лелека птах ніжний, та ще й дикий. Агресію виявляв, мабуть, тому, що він сам ще не звик. Це сваха визначила — Оксана Борисівна Яковлєва, вона в нас біолог, знається на цьому. Каже, що домашні умови не зашкодять птахові. Він уже був перед цим у природних умовах.

Пташиним ветеринаром називають діти Володимира Анатолійовича. Він не ображається. Птахів любить. Ніколи не брав до рук гвинтівку. Каже, не зміг би вистрелити не тільки у птаха, а й у будь-яке живе створіння. Не раз друзі по роботі (пан Володимир 38 років працював водієм автобуса) кликали йти стріляти качок. Завжди відмовлявся.

— Можливо, за те, що виходив двох підбитих птахів, якийсь із гріхів мені проститься перед Богом, — каже чоловік. — Бачу, внук так само уважний до лелеки. Точно знаю, мисливцем не буде. Сподіваюся, лелека принесе ще не одного внука.

У школі ніхто не знав, що Сашко з дідом доглядають лелеку. Крім Мишка Максимчука. Йому Сашко розповів, коли одного разу поверталися додому. Тепер, після відвідин школи журналістом, один з однокласників назвав Сашка героєм-рятівником. Весь клас із захопленням сприйняв вчинок скромного Липовецького.

Віктор СКРИПНИК.
Вінницька область.

На знімку: Сашко Липовецький разом із дідом Володимиром Анатолійовичем виходили пораненого лелеку.
Фото автора.

ОГОЛОШЕННЯ

КУРІНЬ

№ 31 (4781) СУБОТА, 20 ЛЮТОГО 2010

Сьогодні в південній, східних і більшості центральних областей очікуються складні погодні умови: сніг і мокрий сніг, заметілі, посилення вітру до 17–22 м/с. У Криму та Приазов'ї ожеледь і налипання мокрого снігу, пориви вітру 25–30 м/с. Температура вночі −11–16 градусів, на півночі Лівобережжя до −20, удень −9–14; у південних і прикарпатських областях протягом доби −5–10; у Криму вночі близько 0, удень +1–5. У Києві часом ітиме сніг. Вітер північно-східний, 9–14 м/с. Температура вночі й удень близько −11–14.

ЦЬОГО ДНЯ, 20 ЛЮТОГО

1855. Народилася актриса Ганна Затиркевич-Карпинська. Працювала в трупах Кропивницького, Старицького й Садовського.

1877. У Петербурзі відбулася прем'єра балету П. Чайковського «Лебедине озеро».

1905. Народився письменник Улас Самчук (трилогія «Волинь», повість «Марія»).

1956. Пуск першої на Закарпатті Теребле-Ріцької ГЕС.

1988. Початок карабахського конфлікту.

2000. Помер російський політик Анатолій Собчак.

КАРИКАТУРИСТ ПРОДОВЖУЄ ТЕМУ

Фото Анастасії СИРОТКІНОЇ.

Мал. Вадима СИМИНОГИ.

ТЕЗИ Й АНТИТЕЗИ

☞ ***Низам — прожитковий мінімум, верхам — прожитковий максимум!***

☞ ***Зробимо гривню зеленішою за долар — нехай їх задушить зелена жаба!***

Борис РЕВЧУН.

7 МІШКІВ ГРЕЧАНОЇ ВОВНИ

Обіцянку виконано

Багаті банкіри, як і було обіцяно, поділилися з бідними. Своїми банківськими проблемами.

Великі діячі

Незамінних людей нема, є діячі, котрих неможливо стягнути з крісел.

Дефініція

Політична реклама — рушій політичної торгівлі.

Будьте певні

Вони — переможуть! Вони — це олігархи!

Олександр ПЕРЛЮК.

Експропріація по-ескімоськи

(Елементарний епізод елітного електорату)

КАЗКА

Замість духовної скарбниці в серцях у декого — просто кишеня.

За часів Джека Лондона й брехуна на ймення Нам-Бок, головної дійової особи однойменного оповідання про події на Дикому Заході, де жили ще двоє ескімосів, одноплемінники-співвітчизники Нам-Бока — Вам-Нам і Нам-Вам, головні дійові особи цієї казки, трапилося таке. Ескімос Вам-Нам надумав якось вирушити на Протилежний берег (протилежний тому, на якому він жив), щоб довідатися, як живуть інші люди, неескімоси, які власне й жили на Тому, другому, березі.

Після повернення з Того берега Вам-Нам пішов до вождя свого племені, щоб зібрати всіх одноплемінників, аби могли вони почути те, про що ніколи не чули й, можливо, ніколи не побачать за все своє життя.

Коли зібралися всі, Вам-Нам почав свою розповідь. Спочатку розповів він про Пароплав, котрий (і всі такі само) більший за будь-який каяк, потім розповів про Будинок, котрий (і всі такі само) більший за будь-який чум, потім розповів ще про багато предметів, про які всі слухали з таким самим подивом і жахом, з якими перші християни слухали Іоанна Богослова, що оповідав про настання Апокаліпсису!..

Коли ж Вам-Нам почав розповідати про найбільше побачене диво — Залізницю й коли сказав: «...аж раптом побачив я щось зовсім дивне: на землі переді мною лежала залізна штаба завтовшки з мою руку, а через широкий крок від неї лежала друга залізна штаба...», ескімос на ймення Нам-Вам, який був присутній при цьому, не витримавши, що таке багатство може лежати от так, валятися просто під ногами, перервав його оповідь і сказав:

— Отже, ти став багатою людиною, адже залізо дорожче за все на світі...

— Але це залізо було не моє.

— То була знахідка, і вона належить тому, хто знайшов!..

І хоча, як довідався Нам-Вам, залізо це лежить дуже далеко, так далеко, що потрібно переплисти навіть не море, а океан, який більший за море не тільки величиною, але й числом небезпек, він однаково сів у каяк і вирушив на Той берег! На якому лежить так багато заліза.

Прибувши на Той берег, Нам-Вам запитав у першого зустрічного, де лежить отаке й таке залізо, а коли довідався — де, оголосив його своєю власністю!

Потім Нам-Вам знайшов на Тому березі той Пароплав, котрий більший за каяк, і оскільки мав той залізний якір, оголосив Пароплав своєю власністю, а також і всі інші пароплави, що з якорями із заліза...

Потім Нам-Вам знайшов на Тому березі той Будинок, котрий більший за чум, і оскільки Будинок був із дверима, а двері — з ручкою, котра із заліза, оголосив Будинок своєю власністю, а також і решту таких само будинків. Котрі мали двері, котрі мали ручки, котрі з заліза.

На той час на Тому березі почалися вибори Президента*. Оскільки ж Нам-Вам став найбагатшою людиною на Тому березі, він зміг скупити всі голоси всіх виборців і стати Президентом. Президентом усього Того берега.

А вийшло у Нам-Вама так просто все тому, що коли інші називають усі речі своїми (їх) власними іменами, то Нам-Вам назвав усі їх, усі речі, своїми власними! Від свого імені.

Мирослав МИЛОРАДОВИЧ.

* Президентські вибори — то вже щось інше: це вже перебори — міністрів, губернаторів... **(прим. автора).**

ДОШКА ПОШАНИ

Стратегія бардака

Сергій Тігіпко, недавній кандидат у Президенти:

— Я до Ющенка і як до глави Кабміну ставився погано, і зараз ставлюся погано. Ющенко був зовсім не в змозі втримувати яку б то не було стратегію, і він малопрацездатна людина. Такого, щоб він коли-небудь затримувався на роботі до другої-третьої години ночі, я не пам'ятаю, а от те, що міг на дві-три години спізнитися на зустріч, — це правда. На столі в нього справді завжди був бардак.

Від чергового:

— Чим краща за бардак стратегія, через яку треба затримуватися на роботі до другої-третьої години ночі?

Тихо! Йде операція

Михайло Охендовський, член ЦВК (про свої скромні успіхи):

— Всі дії ЦВК проведено не просто з хірургічною, а з нейрохірургічною точністю. У випадку, якщо позов на дії ЦВК буде, ми цілком готові захищати кожний голос виборців, поданий за новообраного Президента України...

Від чергового:

— Так, із голосами все зрозуміло! А що буде з головами виборців? Їх знов після операції викинуть в урну?!.

Перехідний період

Давид Жванія, народний депутат НУ-НС (схиляє фракцію, очолювану М. Мартиненком, до нової коаліції з Партією регіонів):

— ...«Регіони» називають нинішній час постюліоволодимирівним періодом...

Від чергового:

— А тепер у вас є всі шанси стати жвані-мартинівським переходом від постюліоволодимирівного періоду до епохи відродження азарівщини.

Зайнято!

Леонід Грач, народний депутат (КПУ):

— Тимошенко повинна визначитися, чого їй хочеться: чи в масажний кабінет, чи в туалет. То вона не здається

й каже, що вона вже президент. То вона заявляє, що залишається прем'єр-міністром...

Від чергового:

— Здається, вона вже скрізь спізнилася. І там і там — зайнято! У першому кабінеті сидить Грач і масажує Партію регіонів. А другу кабінку зайняли колеги по блоку і тільки й роблять, що зливають!

Усе — неправда

Ганна Герман, народний депутат, Партія регіонів (про умову зустрічі Ю. Тимошенко та В. Януковича):

— Вона повинна вийти перед камерами й сказати: я говорила неправду, я обманювала людей, я звинувачувала, не маючи на те підстав.

Від чергового:

— Гадаю, вона згодна стояти перед камерами, але щоб поруч сидів Янукович.

Переконливо гарний

Дмитро Медведєв, Президент Росії:

— Я не вредний — я хороший.

Від чергового:

— Здається, тільки Путін вам і повірив!

Визнання

Андрій Сенченко, керівник передвиборного штабу БЮТ у Криму:

— Уряд працює відповідно до Конституції. Президент також повинен працювати відповідно до Основного Закону. Президент не коханка, щоб його любити.

Від чергового:

— А платонічно не пробували?

Спільна мова Чорновола

Тарас Чорновіл, народний депутат, позафракційний:

— Думаю, що десь уже в березні—квітні, за умовчанням, Тимошенко і Янукович знайдуть спільну мову, припиниться війна між ними, переживуть місцеві вибори, на які буде знову викинуто негативу, а в жовтні я б прогнозував створення коаліції між ПР і БЮТ.

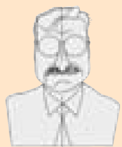
Від чергового:

— І цю коаліцію, звичайно ж, очолите ви! За умовчанням.

Мал. Василя ФЛЬОРКА, Миколи КАПУСТИ та Вадима СИМИНОГИ.

Чергував по «Куреню» Віталій СУДДЯ.

Редактор номера Віталій ЖЕЖЕРА.

Редколегія: Леонід **БРОВЧЕНКО,** Анатолій **ГОРЛОВ,** Сергій **ДЕМСЬКИЙ,** Віталій **ЖЕЖЕРА,** Іван **ІЛЛЯШ,** Світлана **ПИСАРЕНКО,** Віталій **СУДДЯ.**

Головний редактор Анатолій ГОРЛОВ.

- За зміст та достовірність інформації у рекламних публікаціях відповідальність несе рекламодавець.
- Редакція не завжди поділяє позицію авторів публікацій.
- Рукописів не повертаємо.
- Листування з читачами — тільки на сторінках газети.
- При використанні наших публікацій посилання на «Голос України» обов'язкове.

Ⓟ Платні матеріали.

Засновник — Верховна Рада України

Свідоцтво про реєстрацію періодичного друкованого видання—КВ № 1 від 26.05.1994 р.

Газета виходить 5 разів на тиждень (крім неділі й понеділка) українською і російською мовами.

Передплатні індекси: для фізичних осіб — 40224, 08775, для підприємств і організацій — 60955.

Передплатна ціна на 2010 рік: для фізичних осіб — 10,00 грн. та 6,00 грн., для підприємств і організацій — 30,00 грн на місяць.

Ціна в роздрібній мережі — договірна.

Загальний тираж 150000.

Друк: ТОВ «Мега-Поліграф», 04073 м. Київ, вул. Марка Вовчка, 12/14, тел. (044) 581-68-15

Зам. 16275

Макет, верстка — редакція газети «Голос України».

1 2 3 4 5 6 7 8 9 0

Газета виходить з 1 січня 1991 року.

Адреса редакції: 03047, Київ-47, вул. Нестерова, 4.

☎ **ТЕЛЕФОНИ:**
для довідок — 503-68-72;
телефакс — 234-72-54;
відділ реклами — 449-72-53, 453-44-56, 453-44-57;
телефакс — 449-85-62.

E-mail: mail@golos.com.ua — **загальний**
reklama@golos.com.ua — **відділ реклами**
let@golos.com.ua — **відділ листів**
foto@golos.com.ua — **відділ ілюстрацій**

При підготовці матеріалів використовується інформаційно-пошукова система Верховної Ради України «Законодавство»

